

Truyện Ma 12 Cung Hoàng Đạo

Contents

Truyện Ma 12 Cung Hoàng Đạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	30
10. Chương 10: Đoạn Kết	34

Truyện Ma 12 Cung Hoàng Đạo

Giới thiệu

Một lời nguyên từ 1 tin nhắn lạ. . . những sự việc bí ẩn lần lượt diễn ra một cách bất ngờ đối với 12

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ma-12-cung-hoang-dao>

1. Chương 1

“Hãy nhớ rằng là mày sắp chết...Từ địa ngục,ta sẽ trở về vào ngày trăng tròn thứ 3 tháng 7...”

Nhân Mã mở Lap và bất ngờ khi nhận được tin nhắn quái đản từ cái nick lạ Nguoibantrongbongtoi mà cô không tài nào nhớ nổi mình đã add lúc nào.

__Đứa nào chơi trò ngớ ngẩn thế nhỉ?-Nhân Mã lèm bèm-Chả vui chút nào!

Trăng đã lên cao và chuông đồng hồ trên nhà thờ Đức Bà đang cọ bánh răng vào nhau ken két...

“Boang...boang...boang.....”

Tiếng chuông nhà thờ làm lũ dơi giật mình bay tán loạn.Bây giờ...là 0 giờ 0 phút 0 giây....

oOo

Buổi sáng ở trường trung học Twenty Stars...

Bọn học sinh lớp 10 đang bàn nhau chuyện gì đó có vẻ “hot” lắm,còn hơn cả scandal của ngôi sao nổi tiếng.Chúng đứng túm tụm thành từng nhóm đông trên hành lang tầng 3 của lầu B thành từng nhóm đông chỉ chít như những tổ kiến vàng trên thân cây.

“Ê,hôm qua có đứa gửi mình cái mail lạ lắm...”

“HẢ?Mày cũng nhận được hả?...Có biết của ai không?”

“Không!Tao cũng không biết của đứa nào?...Cái gì?Lớp bên kia cũng có người nhận được?Đứa nào đùa dai vậy????”

Nhân Mã hiểu kì vừa đi vừa ngó qua ngó lại các nhóm bạn đang lao xao bàn tán.Đứa nào cũng tỏ ra ngạc nhiên và thích thú với trò đùa của cái nick Y! kì hoặc đó.Thấy Nhân Mã từ xa,Song Tử,Thiên Yết và Bảo Bình lật đật chạy tới hỏi han nó nhiệt tình:

_Cậu có nhận được cái mail của Nguoibantrongbongtoi không?-Bảo Bình nhanh nhẩu.

_Ô,...có!Hôm qua tui onl khuya nên có tình cờ nhận được...

_Chà...vụ này gay cấn lắm đây!Hôm nay cả khối 10,đứa nào cũng nhận được cái mail y như vậy!-Thiên Yết ra vẻ tư duy,đưa vẩy sờ cằm.

_Không biết đứa nào bày ra trò này?Mà công nhận nó hay thiệt,biết được nick Y! của cả khối 10 luôn!-Song Tử mặt mày hớn hỏ,ra bộ thích thú lắm.

“Chuyện này chẳng bình thường chút nào...”-Nhân Mã nghĩ bụng,bất chợt lại ngược nhìn cây bàng già cạnh dãy lầu B.

Vài con quạ không biết từ đâu bay đến đậu trên cành cây kêu quan quác...Tiếng kêu nghe như tiếng cười quái ác của tử thần...

“Reng....reng...reng.....”

Thầy Ma Kết bước vào lớp,chững chạc và sáng sủa với mái tóc đen nhánh cắt tỉa gọn gang,gọng kính đen hơi đậm nhưng hợp với gương mặt điển trai và cái kiểu cách doanh nhân pha nghệ sĩ của thầy,mặc dù thầy chỉ là 1 giáo viên mới về trường.Nghe đâu ngày xưa thầy cũng học trường này,còn học rất giỏi nữa.Thầy là niềm tự hào của toàn thể nhân viên cũng như học sinh trong Twenty Stars.Cũng vì thế mà đám con gái mê thầy như điên đổ,còn bọn con trai đứa nào cũng kính thầy 1 thước.Ra ngoài thầy chỉ là 1 người bình thường,nhưng ở Twenty Stars,thầy thật sự là 1 “ngôi sao”.

Nhưng cuộc sống trên người,tài hoa như thầy lại được xếp làm chủ nhiệm cho lớp 10CA3 nổi tiếng toàn trường với 3 cái “nhất”ọc dở nhất-Lười biếng nhất-Ranh ma nhất.Giáo viên trong trường không ai chủ nhiệm lớp này được quá 1 tuần,họ kiếm có lần sạch,chỉ có thầy lết đệt mới vô phải “hưởng đạn” mà thôi.

_Các em,chúng ta điểm danh nhé!...Ô...1...2...3...4...lớp chúng ta vắng 1 người à?

Cả lớp lại bắt đầu xôn xao cho đến khi lớp trưởng Xử Nữ đứng lên đồng dục:

_Thưa thầy,hôm nay Song Ngư không đi học!

Song Tử cười khẩy:

_Chắc hôm nay nó lại phải gió như ngày hôm qua chứ gì!

Cả lớp cười rộ lên...Bảo Bình đá chân Song Tử nhắc cậu ta phải ăn nói cẩn thận.

Song Ngư,phải,nó vốn là đứa con gái yếu đuối và bất hạnh nhất toàn trường.

Khoảng sân từ dãy lầu B nhìn xuống là 1 hồ bơi rộng và sâu từ 1-2m, dành cho các hoạt động thể thao, ngoại khoá hay giờ thể dục của trường. Cô giáo thể dục đi vòng quanh thành hồ trông chừng bọn học sinh đang thực hành giờ bơi lội, thi thoảng cái còi mắc trên cổ cô lại kêu hoen hoét làm bọn chúng giật cả mình.

Bảo Bình là người thích môn này nhất, mặc kệ người ta quấy chân đạp nước thế nào, phận mình cứ chơi cho thoả đã. Bảo Bảo đang quơ tay sờ soạng màn nước xanh thăm thăm thì vướng phải cái gì rất kì lạ. Cô đưa tay lên xem và phát hiện ra đó là những sợi tóc. Tóc, rất nhiều tóc. Và hình như là... tóc con gái.

“Ồ đâu ra nhiều tóc thế này???”-Bảo Bảo nhìn trân trân 2 bàn tay đầy tóc của mình.

Mặt nước đối diện Bảo Bình đột nhiên sóng sánh dưới ánh mặt trời rồi phun lên một đám bong bóng dập dờn trong nước. Sau đó là... 1 mái tóc đen nhánh nổi lên, kéo theo 1 bộ đồng phục trường Twenty Stars... 1 cái xác con gái nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Bảo Bình hét lên kinh hãi...

Cả hồ bơi lập tức trở nên náo động, ai nấy chẳng dám ở dưới nước thêm 1 giây nào cả, giày xéo lên nhau mà chạy.

Riêng Bảo Bảo sau đó được đưa vào phòng y tế vì ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhân Mã, Song Tử, Thiên Yết cũng như các học sinh khác ngồi như đóng đinh trên ghế, chỉ dám xì xào nhỏ nhỏ về cái xác dưới hồ bơi. Riêng 3 sao thì cực kì căng thẳng, mãi 1 lúc lâu Thiên Yết mới mở lời:

_Song Ngư... các thầy bảo cái xác đó... là Song Ngư!!!

_Nó... nó chết rồi! Tao không ngờ... Có khi nào nó... Hừm.... Ai bảo tội mình thường ngày cứ hay bày trò trên chộc nó! Bây giờ thì... Nhân Mã ngáp ngừng.

Song Tử-kẻ thường ngày lắm mồm nhất bây giờ lại ngồi im thin thít, mặt mày xanh mét, bộ đồng phục ướt đầm mồ hôi. Nó thu hai tay hai chân trên ghế, run lên như người phải gió. Nó sợ, thật sự rất sợ. Nó nhớ lại chuyện cách đây vài ngày...

Chuông tan trường đã kêu cách đây 30 phút, mọi người về hết chỉ còn lại Song Tử và Song Ngư trên dãy hành lang tầng 3 lầu B này...

_Trả lại ình, mình năn nỉ cậu mà Song Tử, trả điện thoại lại ình! Mất nó đi và ba sẽ đánh mình chết!-Song Ngư quỳ gối, cúi đầu, khẩn thiết van xin Song Tử.

_Cái này là tui lượm được trong ngăn bàn chứ bộ!-Song Tử khinh khỉnh mở chiếc điện thoại lên xem-Trời ơi, có người trong 1 buổi học nhắn được tới mấy chục tin với bạn trai nè! Ha ha ha... Để ngày mai tui đem vô đọc cho cả lớp nghe nha!

_Đừng! Mình xin bạn mà, trả lại ình!

Song Ngư vội giằng lấy tay Song Tử, cả 2 giành giật nhau 1 hồi thì chiếc điện thoại rơi xuống đất và vỡ ra từng mảnh.

_Bạn cố tình?-Ngư trừng mắt nhìn Song Tử.

_Ừ, tao cố tình đó. Thì sao hả? Cái con nhỏ bệnh hoạn, ốm yếu kia!?

Không nhịn nổi thái độ của Song Tử, Ngư xông tới định đánh cho nó 1 trận nhưng bị Song Tử tán trước cho 1 bạt tay vào mặt.

“Con nhỏ hỗn láo này hôm nay dám chống đối mình sao? Được, phải cho nó biết tay!”

Nghĩ là làm, Song Tử nắm lấy mái tóc dài đen nhánh của Song Ngư, lôi nó lại ban công dúi đầu xuống.

_Nếu mày có gan và muốn trả thù tao thì mày nhảy từ tầng 3 dãy lầu B này xuống! Nhớ thành tâm cầu khẩn 1 chút, điều ước của mày sẽ thành sự thật! Miễn là mày có gan, nước ở dưới sâu lắm đó! Ha ha ha...

Song Ngư trợn tròn mắt nhìn mặt hồ phía dưới...

“Phải, trước giờ mình luôn bị ăn hiếp...Không đứa này thì đứa khác...Tụi nó đều giống nhau...Đều ỷ mạnh hiếp yếu...Chúng nó không bắt sâu bọ lên đầu mình thì cũng trộm đồ của mình giấu đi...Mình có làm gì đâu mà bị chúng đối xử như thế...Tại sao???Tại sao chứ???...Tại sao người bị ức hiếp luôn luôn là mình?...Mình....Mình phải trả thù....trả thù tất cả bọn nó...”

Nghe câu chuyện, Nhân Mã đập bàn bực xúc.

__Trời ơi, cậu quá đang lắm Song Tử! Cậu có biết là vì cái điện thoại đó mà nó bị dì nó đuổi ra khỏi nhà, phải lang thang, vất vưởng nhà họ hàng mấy ngày trời không??? Lại còn kêu nó nhảy lầu nữa chứ, sao cậu ác quá vậy?

__Mình...mình chỉ muốn đùa...Ai ngờ nó làm thật!

Giờ ra về...

Song Tử là đứa ra về sớm hơn tất cả. Nó đi vội vàng, gấp gáp như thể muốn mau mau thoát khỏi cái nơi mà quái này. Về nhà, nó sẽ được an toàn. Nó nghĩ thế và chỉ còn cách nghĩ như thế mới an tâm hơn. Nhưng đi được nửa đường, nó chợt nhớ ra mình đã để quên thứ gì ở trường.

“Điện thoại? Điện thoại của mình đâu rồi!”

Nó lục lọi khắp các túi trên người và trút cả cặp sách ra tìm. Nhưng cái điện thoại đã bốc hơi từ lúc nào.

“Mất điện thoại mẹ sẽ giết mình mất!”

Nghĩ tới đó, nó run như cây sậy...Phải quay lại trường ư? Vào lúc này!? Bây giờ chắc chắn còn ai ở trường đâu. Song Tử tỏ ra là đứa tinh quái, tích bẫy trò nhưng lại là đứa sợ ma. Nhưng ma và...mẹ cái nào nguy hiểm hơn. E hèm, chắc chắn là mẹ.

Đồng hồ chỉ mới 5h30, trời còn chưa sập tối, Song Tử nghĩ là nó sẽ quay về nhanh thôi, trước khi màn đêm buông xuống. Nó chạy hớt hơi về trường, đầu óc rồi mù và trống rỗng như có ma xui quỷ khiến.

Trường trung học Twenty Stars lúc này là cái chùa Bà Đanh thứ thiệt, không có lấy 1 bóng người. Chỉ có mấy con quạ trên cây bàng cạnh dãy lầu B và kêu lên quan quác.

Tiếng giày Song Tử vang khắp cả hành lang vắng lặng. Nó chạy ngay vào lớp 10CA3 và lục lọi ngăn bàn của mình. May mắn, cái điện thoại vẫn còn đây. Nó thở phào nhẹ nhõm vừa lấy áo lau lau chùi chùi màn hình điện thoại vừa vui vẻ bước ra.

“Quác!”

Tiếng một con quạ vừa sà xuống cành cây đối diện lớp làm Song Tử giật mình ngược mặt lên. Ngay lúc đó, nó lại nghe tiếng bước chân tiến lên từ cầu thang bên trái phòng học. Hai chân Song Tử như bị đóng băng, nó nhìn chằm chằm về phía cầu thang.

1 dáng người nhỏ nhắn, ướt đầm và nhếch nhác với làn da trắng bệch, mái tóc loà xoà che khuất mặt. Người đó bước chầm chậm lên lầu...

Lũ quạ càng ngày càng kêu lên inh ỏi. Quạ là loại động vật thích ăn xác chết, chúng chỉ phản ứng như vậy khi nghe thấy...mùi tử thi.

Quả thật, từ con người kì lạ ấy toát ra 1 mùi rất khó chịu. Nó tanh tưởi, hôi thối và khiến người ta buồn nôn. Người đó trừng mắt nhìn Song Tử. Cái nhìn thấu cả tâm can. Đôi mắt đỏ lừ như con quỷ dữ đội mồ sống dậy. Và...nó nghiêng răng ken két để nhả ra từng chữ bằng cái giọng the thé khó nghe:

“Mày...phải chết!...Phải chết!”

Song Tử hét lên thất thanh. Nó cố chạy thật nhanh xuống lầu mặc dù 2 chân đang mềm nhũn...

_____oOo_____

Nhạc chuông bài On the floor làm Mã Mã đang ngủ gục trên bàn học (Cô nàng đang làm bài tập) ngồi bật dậy.

__A lô! Đứa nào gọi vậy? - cô lè nhè trong tiếng ngáp.

Đầu dây bên kia phát ra thứ âm thanh cực kì hỗn độn và ma quái. Đó là tạp âm của tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng cười, tiếng bước chân,...và... tiếng nói của 1 cô gái:

“Cứu...cứu tôi với! Làm ơn tha cho tôi, tha cho tôi, tôi không cố ý, không cố ý mà!!!...”

Âm thanh kì dị đó làm Nhân Mã bưng tỉnh, cô vừa kịp nghe lời kêu cứu đó thì bên kia chỉ còn là những tiếng rè rè như cái radio mất sóng.

Điện thoại báo cuộc gọi vừa nhận là từ...SONG TỬ!

Tiếng chuông nhà thờ lại vang lên kèm theo tiếng đập cánh loạn xạ của lũ dơi...

Bây giờ là 0 giờ 0 phút 0 giây....

Điện thoại lúc nửa đêm không bao giờ là điềm tốt!

2. Chương 2

_Mất tích! Song Tử mất tích rồi!?

Nhân Mã dường như muốn nhảy dựng lên khi nghe tin đó từ Thiên Yết. Tiểu Yết thở hồng hộc, mặt cắt không còn 1 giọt máu.

_Hôm...hôm qua mẹ nó gọi đến nhà mình hỏi thăm, mình mới biết cả đêm qua nó không về nhà, tìm đâu cũng chả thấy.

Quả nhiên, hôm nay Song Tử không đi học. Thầy giáo không đề cập tới nguyên nhân nhưng cả khối 10 ai cũng rùng mình. Sau Song Ngự, có khi lại là Song Tử. Thế là Song Tử biến đi như thế suốt mấy ngày trời. Không ai biết nó đi đâu cả...

_____oOo_____

Giờ ra chơi, bọn học sinh khối 10 lại tiếp tục bàn tán không chỉ về sự biến mất đột ngột của Song Tử mà còn về cái nick Y! Nguoibantrongbongtoi.

“Bọn mày sẽ chết trước ngày trăng tròn 17...Khi đó ta sẽ đội mồ để trở lại nhân gian...”

_Hôm qua lại có cái mail lạ như thế gửi vào nick mình. Cậu có nhận được không?-Thiên Yết hỏi.

_Hôm qua mình không onl, nhưng mình nhận được 1 cuộc điện thoại rất kì quái.-Nhân Mã càng nghĩ càng thấy rùng mình.

_Trăng chỉ tròn vào 15-16 thôi chứ sao lại là trăng tròn 17 nhỉ?-Thiên Yết vẫn thắc mắc-Có khi nào...

_Cậu đừng có dọa mình!

Lũ quạ đen hôm nay không bu lại cây bàng cũ nữa mà lại ve vãn cái bồn uống nước cách dãy lầu B không xa. 1 học sinh mở vòi nước và đột nhiên la toán lên khi vòi nước chảy ra 1 thứ nước màu đen kịt, hôi thối, bắn tóe theo những sợi tóc màu nâu sẫm. Tin giạt gân lập tức phân bố đi toàn trường. Các giáo viên nhờ người ta đến kiểm tra bồn nước, và họ moi từ trong bồn lên 1 cái xác đã sưng phù bắt đầu phân huỷ do ngâm quá lâu trong nước.

Tóc màu nâu sẫm, mặc đồng phục trường, trên tay còn cầm chiếc điện thoại màu hồng dán hình mèo Kirby,...cảnh sát đã xác nhận-cô gái này chính là Song Tử.

Nổi kinh hoàng ám ảnh từng gương mặt trong trường Twenty Stars...

“Thật đó...hôm qua bà lao công đã tận mắt nhìn thấy nó trên tầng 3 dãy lầu B...Nó ướt sũng, quần áo nhếch nhác và tóc tai rối bù...Nó cũng đi lòng vòng quanh cái hồ bơi, ông bảo vệ đã nhìn thấy...Nó...nó...nó đã trở về ám ảnh chúng ta.....!!!!”

Những lời bàn tán thế này càng lúc càng nhiều trong trường học, không chỉ có bọn khối 10 ở dãy lầu B mà cả các lớp 11-12 cũng xôn xao không dứt. Mặc dù nhà trường ra sức phủ nhận những tin đồn nhưng sức ảnh hưởng của chúng vẫn không giảm đi chút nào.

_Cậu biết gì không? Bảo Bình đã phát điên lên trong bệnh viện!-Thiên Yết lại tọc mạch với Nhân Mã.

oOo

Cùng lúc đó, tại bệnh viện...

_Trách xa tao ra! Đồ ác quỷ, tao sẽ không nhịn mày nữa! Mày đừng dọa tao! Đừng hòng dọa được tao!!!

Bảo Bình đúng là đang phát điên trên giường bệnh. Cô ném tất cả những thứ cô vớ được ném vào bất kì ai muốn đến gần cô. Từ ngày nhập viện đến giờ, đêm nào Bảo Bình cũng la hét đập phá thế này. Cô ta nói cô ta nhìn thấy 1 bóng ma sùng nước mang hình hài của 1 cô gái mặc đồng phục Twenty Stars. Người ta chuyển cô vào khoa tâm thần dù cô đã van xin và thề rằng mình không hề hoang tưởng.

Một đêm trăng không người....

Chả hiểu sao hôm nay không có tiếng cộp cộp của những y tá trực đêm, cũng không có ánh đèn pin loe loét mỗi khi họ soi vào phòng bệnh nhân quan sát. Mọi thứ đều vắng lặng, tĩnh mịch đến gai người. Bảo Bình trùm chăn kín đầu cho đỡ sợ, tuy là nằm trong bệnh viện nhưng cô nghe hết những lời đồn ở trường. Song Tử đã đi rồi, cô không muốn người tiếp theo sẽ là mình. Lạy chúa! Hi vọng mọi chuyện ma quái này sẽ sớm đi vào quên lãng.

0 giờ 0 phút 0 giây...

“Rè...rè...rè...”

Cái TV trong phòng bệnh tự động mở nguồn làm Bảo Bình giật mình, hé mắt ra coi. Màn hình TV toàn hột và giật liên tục như mất sóng ăng-ten vậy. Nó cứ kêu rè rè và làm người ta khó chịu. Lại ở chỗ hình như chỉ có Bảo Bình là nghe thấy tiếng rè rè đó, còn lại các bệnh nhân đều nằm im thin thít như không có chuyện gì. Cái TV cứ rè rè 1 hồi rồi bỗng bật lên hình 1 gương mặt bê bết tóc, trắng bệch và đôi mắt lờ đờ nhìn chăm chăm vào Bảo Bình như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bảo Bình hét lên rồi té nhào xuống đất.

_Đừng! Đừng giật tôi, tôi không có làm gì cậu cả, không làm gì cả!!!

Màn hình TV lại nổi hột rồi chuyển sang cảnh hành lang của trường Twenty Stars...

Bảo Bình đang nắm tay Bạch Dương cười nói rất vui vẻ. Cùng lúc đó, Song Ngư chạy lại và bắt đầu kêu lên:

_Bạch Dương! Chuyện này là sao?

Trong khi Bạch Dương còn chưa biết ứng phó thế nào thì Bảo Bình đã bước tới đẩy Song Ngư té ngã vào tường:

_Còn sao nữa, con nhỏ bệnh hoạn này! Cậu ta không thích đi với mày nữa, bây giờ, Bạch Dương là bạn trai của tao đó hiểu chưa?

_Cậu đúng là đồ xấu xa!-Ngư Ngư hét lên căm phẫn.

_Mày nói gì?-Bảo Bình định tới đánh cho Song Ngư 1 trận thì Bạch Dương can lại và lôi cô đi.

Trước khi đi, Bảo Bình tiện tay dí đầu Song Ngư vào tường:

_Mày có nghe tới truyền thuyết này chưa? Nếu thành tâm cầu khẩn và nhảy từ tầng 3 dãy lầu B này xuống hồ bơi thì ước nguyện sẽ thành sự thật. Kể bất hạnh như mày cũng nên thử xem sao! Ha ha ha...

“Kẹt”- cánh cửa phòng bật mở. Một bóng người xuất hiện phía sau Bảo Bình...

oOo

Âm báo tin nhắn...

“Mã Mã...Cứu mình với,mình không thể chịu nổi sự hành hạ này nữa!”

_Của Bảo Bình!-Nhân Mã ngạc nhiên.

Bỗng mẹ của Mã Mã từ cầu thang hốt hải chạy lên:

_Nhân Mã!Nhân Mã!Con bé Bảo Bình có phải là bạn con không?Con xem này!Hôm qua,nó đã nhảy lầu tự tử ở bệnh viện trung tâm,người ta in lên trang nhất đây này!!!

Nhân Mã rụng rời,cô làm rơi cái điện thoại xuống đất...

Dòng cuối màn hình là thời gian tin được gửi đến:

Lúc 0 giờ 0 phút 0 giây...

“...Hãy nhớ rằng là mày sắp chết...”-Lời nguyên thật sự chỉ mới bắt đầu..

PHẦN 2:ĐIỀU ƯỚC CỦA BÚP BÊ SỨ

“Có bao giờ bạn nghĩ rằng,khi bạn giữ một vật gì bên người quá lâu,bạn sẽ phải chia sẻ linh hồn mình cho nó...Và khi nó đã là một thực thể sống có linh hồn...”

Một buổi chiều mưa tầm tã,tiếng mưa át cả tiếng chuông tan trường...

Nhân Mã từ cầu thang tất tả chạy xuống,thấy cặp mình nhẹ tênh mới biết hôm nay quên mang ô mất rồi.Chết thật,phải chi nghe lời mẹ từ đầu thì đâu đến nỗi!

Sân trường Twenty Stars ồn ào với những bước chân vội vã về nhà,nhưng tiếng ồn rồi cũng thưa dần khi học sinh lần lượt về hết cả.Chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Chết rồi,mưa như vậy làm sao mà về!-Nhân Mã đang bồn chồn không yên thì chợt nhận ra vẫn còn Cự Giải đang đứng thui thủi 1 mình dưới mái hiên.

Cậu ta đang nâng niu vật gì đó...

_Cậu đứng đây có 1 mình à?-Nhân Mã mom mem lại gần.

_Ai nói mình chỉ có 1 mình!-Cự Giải ngược mặt lên cười dịu dàng-Mình còn có Tiểu Ngư bên cạnh này!

Cự Giải đưa con búp bê bằng sứ trong tay cho Nhân Mã xem.Con búp bê quả nhiên rất đẹp.Tóc dài,mắt xanh,môi chúm chím và 2 má trái đào.Bộ Kimono trên người nó cho thấy nó đến từ Nhật Bản.Búp bê sứ của Nhật rất đáng yêu,nhưng nó làm cho Nhân Mã cảm thấy rờn rợn với cái cách nó nhìn chằm chằm vào người đối diện.

Con búp bê này có cái gì đó rất quen,thật sự rất quen!

“Mình từng thấy nó ở đâu rồi nhỉ?”-Nhân Mã nghĩ bụng.

_Tiểu Ngư theo mình từ hồi tiểu học lận đó!-Cự giải tiếp tục mê mải con búp bê-Nó là quà sinh nhật năm lên 7 của mình.

_Năm lên 7 ư?Cậu giữ nó lâu vậy sao Cự Giải?

oOo

Buổi trưa,giờ ra chơi,...

Cự Giải vẫn đứng ở hành lang 1 mình,lặng lẽ vuốt tóc con búp bê,trò chuyện với nó 1 mình và cười rất thích thú.Nhân Mã ngồi trong lớp học ồn ào bởi tiếng cười đùa của các học sinh khác,nhìn Cự Giải 1 cách lạ lẫm.Cô bỗng kéo ghế bước ra hành lang với Cự Giải:

_Cậu thật sự không có người bạn nào ngoài nó à?

_Cậu biết không?Nếu có 1 điều ước,mình sẽ ước Tiểu Ngư có thể nói chuyện với mình.Mình muốn nó trở thành người,1 con người thật sự!

“Oạch”-đám con trai rượt đuổi nhau xô vào người Cự Giải,làm cô tuột tay rớt con búp bê xuống lang cang.

_Thôi chết!Búp bê của mình!-Cự Giải hoảng hốt.

Con búp bê rời khỏi bàn tay trắng trẻo,rơi thẳng từ tầng 3 dẫy lầu B xuống hồ nước.

“Hãy nhớ...đây là tầng 3 dẫy lầu B của trường Twenty Stars...Chỉ cần thành tầm cầu khẩn và nhảy từ đây xuống hồ bơi,bất kì điều ước gì cũng sẽ trở thành sự thật!”

_Nó rơi xuống hồ bơi,sẽ không vỡ đâu,để mình lấy dùm cho!

Nhân Mã nhanh chân chạy 1 mạch xuống lầu,sau 1 hồi chật vật dưới hồ bơi,cô mang con búp bê ướt sũng trả lại cho Cự Giải.Cự Giải mừng phát khóc,ôm chầm lấy Nhân Mã.Còn Mã Mã thì đang bối rối không biết mình có sai lầm khi vớt con búp bê ấy lên không.

Nó trở về từ dưới đáy hồ,càng trở nên sống động và khác thường hơn trước.Nó nhìn chằm chằm vào Nhân Mã...Nó có còn là 1 đồ vật bình thường nữa không?

Buổi tối...

Mã Mã như thường lệ vẫn mở Lap ra đọc tin nhắn trên Y! Lần này lại là cái nick Nguoibantrongbongtoi

“Các người sẽ chết vì những ước mơ ngu ngốc của các người...Cũng như ta đã trả giá để thực hiện mơ ước của mình...”

Những tin nhắn như thế không biết bao giờ lại trở thành “nhật báo” hằng ngày của học sinh trường Twenty Stars,nó tương tự như lời tiên tri về 1 cái chết sắp tới.Bây giờ thì ngay cả giáo viên trong trường cũng nơm nớp lo sợ về những tin nhắn này.

3. Chương 3

Một buổi chiều ở nhà Cự Giải...

Con búp bê ngồi ngay ngắn trên ghế đặt cạnh Cự Giải như 1 thành viên trong gia đình.

_Con làm sao vậy?Nó chỉ là món đồ chơi cũ rích,để nó bên mâm cơm làm gì?-Ba Cự Giải vừa ăn vừa nói.

_Mẹ cảm thấy nó cứ ma quái thế nào!-Mẹ Cự Giải đặt thức ăn lên bàn-Hay là con mang nó cất vào kho đi!Đồ vật có hình người để lâu quá trong nhà không tốt đâu!

_Nó là bạn của con mà.

_Con không sợ sao?Ban đêm tóc nó sẽ mọc dài ra và bay lượn quanh nhà đó!-Mẹ Cự Giải cười khúc khích.

_Nếu Tiểu Ngư có thể cử động như 1 con người thì tốt chứ sao.Con sẽ nhận nó làm em gái!

Buổi tối...

Cự Giải đang chải tóc trong phòng tắm,chợt cảm thấy lạnh lạnh sau gáy,như có ai đang nhìn chằm chằm mình từ phía sau.Giải vốn rất nhát gan,chỉ cái đập cửa thôi cũng làm cô giật bắn mình.Giải cảm nhận được cả luồng hơi lạnh phả vào cổ,và 1 ánh mắt nhìn chòng chọc vào sống lưng mình.Cô lập tức quay lại,đánh rơi cả cây lược trên tay.Nhưng phía sau không có ai cả,chỉ có con Tiểu Ngư đang ngồi bên cửa phòng tắm.

Cự Giải thở phào,song trong lòng lại cảm thấy quái lạ:“Ai lại đặt con Tiểu Ngư ở đây nhỉ?Bố mẹ đi ngủ hết rồi mà.Cứ như là nó biết đi vậy!”

Cự Giải mang con búp bê vào phòng,đặt nó lên bệ cửa sổ rồi đắp mền đi ngủ...

Vài con quạ từ đâu lại bay sà xuống cửa sổ phòng Cự Giải,bên cạnh con búp bê.Chúng kêu quan quác dưới ánh trăng mờ đục...

Con búp bê ngồi đối diện tấm gương trong phòng.Và mỗi khi ánh trăng rọi vào,nó lại phản chiếu trong gương hình ảnh cô gái tóc dài,loà xoà,nhếch nhác với bộ đồng phục học sinh ướt nhẹp...

oOo

__Ba đi công tác vui về nhé!

__Ba đi công tác chứ có phải đi chơi đâu,con bé này!

Ba Cự Giải xoa đầu con gái,vẫy tay chào vợ rồi bước vào xe đạp ga chạy thẳng.Ông đi đoạn đường về tỉnh khá xa nên đến tối mịt vẫn chưa tới nơi.Đang chạy trên đường cao tốc nên ông không dám lơ là,thi thoảng lại nhìn lên cái kính chiếu hậu treo trước mặt.

__O,cái gì thế này?

Ông bất chợt thốt lên khi thấy con búp bê mà Cự Giải luôn mang theo bên mình lại đang ngồi ngay phía sau ông.Nó làm bằng sứ nên hơi nặng,nhưng cũng rất dễ ngã.Xe của ông chạy khá nhanh,trong xe hơi sốc,vậy mà nó lại ngồi yên như người ta biết cách bám vào ghế vậy.

__Sao con bé lại để đồ chơi ở đây?-ông thắc mắc.

Chiếc xe đang chạy bình thường đột nhiên tăng tốc bất ngờ.Ba Cự Giải điên cuồng đạp thắng,nhưng đồng hồ tốc kí thì cứ tăng liên tục,cả tay lái cũng không điều khiển được.Ba Cự Giải lại bất chợt nhìn lên kính chiếu hậu...

Con búp bê bằng sứ biến thành cô gái có đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn ông chằm chằm...Nước từ bộ đồng phục trên người cô ta chảy ra ướt cả ghế.

Ông hét lên...Chiếc xe vẫn lao đi như tên bắn rồi đâm sầm vào đầu xe tải.

oOo

__Mẹ,mẹ ơi,ba sao rồi mẹ?

Cự Giải hốt hải chạy vào bệnh viện.Mẹ cô đang đứng quay mặt vào cửa phòng cấp cứu khóc thút thít.Nghe tiếng con gái,bà ta quay lại,trên tay cầm con búp bê Tiểu Ngự với bộ Kimono vấy máu.

__Ba con bị tai nạn giao thông.Mọi thứ trong xe đều hư hại,chỉ có con búp bê là còn nguyên vẹn thôi,cảnh sát đã đưa ẹ thứ này...

Bà bất ngờ ném mạnh con búp bê xuống đất làm đầu nó văng ra khỏi thân nhưng không vỡ.

__Mẹ đã bảo con rồi mà!Nó là thứ bị nguyên rửa...bị nguyên rửa...

Bà ta khóc lóc,kêu gào thảm thiết trước gương mặt sợ hãi của con gái.Cự Giải cực kì hoang mang,chẳng lẽ...con búp bê này...

Cự Giải và mẹ được khuyên trở về nhà đợi tin của ba.Suốt đoạn đường trở về từ bệnh viện,2 mẹ con chẳng nói với nhau câu nào.Đêm đó trời mưa tầm tã...

0 giờ 0 phút 0 giây...

Mẹ Cự Giải ngâm mình trong bồn tắm,nghe tiếng sấm sét đùng đoành ngoài kia.Đầu óc bà ta loạn cả lên.Một cảm giác rờn rợn sau gáy,bà quay lưng lại nhìn,nhưng chỉ có tiếng sấm nổ cùng tiếng của mấy con quạ ăn đêm.

Bấy giờ thì mẹ Cự Giải mới phát hiện ra 1 mùi tanh tưởi bốc lên từ người mình.Bà hoảng sợ khi nhìn thấy nước trong bồn đã chuyển sang màu đỏ tươi như máu. Mặt nước khê sủi bọt,kêu ùng ục và...nổi lên 1 mớ tóc tai rối bù,sau đó là một cái đầu trắng bệch,đang trừng mắt nhìn bà...Đôi mắt của 1 xác chết...

Tiếng sấm sét phần nào át đi tiếng la thất thanh của mẹ Cự Giải...

oOo

Nhân Mã mơ hồ bật dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại báo cuộc gọi đến.

“A lô,Mã Mã ơi,mình sợ lắm!”

“Chuyện gì vậy Cự Giải?”

“Mẹ...mẹ mình chết rồi.Chết trong bồn tắm,mẹ chết vì ngạt nước...Người...người ta phát hiện trong bồn tắm....còn có con búp bê Tiểu Ngư của mình!”

“HẢ?!”

“Mình...mình sợ lắm!Người tiếp theo...chắc chắn là mình!”

“Tít...tít....tít.....”

Điện thoại cúp ngang.Mã Mã vô cùng lo lắng,mặt mày tái mét.Phải chi...phải chi cô đừng mang con búp bê ấy từ hồ bơi lên thì hay biết mấy!

Tin nhắn hôm nay từ cái nick Nguoibantrongbongtoi là:

“Không có gì hạnh phúc hơn được chết chung với tổ ấm của mình...”

oOo

Cứ ngỡ Cự Giải không đến lớp,nhưng hôm nay cô ấy vẫn đến,chỉ là với 1 bộ dạng khác hẳn thường ngày.Cự Giải mặt mày xanh xao,2 mắt thâm quầng vì mất ngủ,đầu tóc rối bù,suốt mấy tiết liền không hé răng nửa lời,chỉ thấy cậu ta ngồi run cầm cập và không ngừng lẩm bẩm điều gì đấy.

Giờ ra chơi...

_Cậu làm sao vậy?-Nhân Mã ân cần hỏi han.

_Mình điên mất...mình điên mất!Con ác quỷ đó đang bám theo mình!Làm sao đây?Làm sao đây?-Cự Giải chợt chồm lên bầu vào vai Nhân Mã,2 mắt mở trừng trừng nhìn Mã Mã đang hoang mang lo sợ-NÓ SẼ GIẾT MÌNH!NÓ

NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT MÌNH!

_Cậu bình tĩnh đi!-Nhân Mã kêu lên.

Đúng lúc ấy thì thầy Ma Kết bước vào,trên tay thầy là con búp bê Tiểu Ngư.

_Thầy tình cờ phát hiện cái này trong văn phòng kèm với 1 mẫu giấy ghi là gửi cho em đây,Cự Giải!

Vừa nhìn thấy con búp bê,Cự Giải hét lên kinh hãi,vội giật lấy con búp bê,chạy ra hành lang và ném nó xuống hồ bơi.Nhân Mã cũng chạy ra với Cự Giải,chỉ nghe thấy cậu ta lẩm bẩm:

_Hãy trả nó về nơi nó bắt đầu...

4. Chương 4

Hôm nay trời lại mưa nặng hạt.Mưa kèm theo những cơn giong và sấm chớp đùng đoành.Cự Giải đang ngồi 1 mình trong nhà,đối diện bàn thờ và 1 quyển kinh mở ra nằm dưới đất,trên tay cô là cây thập giá.

_Lạy Chúa chí thánh!Xin Chúa hãy giúp con đuổi con quỷ độc ác đó xuống địa ngục...

“Reng...reng....reng.....”

Tiếng chuông cửa,có ai đó đến nhà.Nhưng ai lại đến thăm nhà người khác vào cái đêm mưa bão này.Cự Giải như 1 cái máy,vô thức bước ra ngoài cửa.

_Ai đấy?-cô hỏi.

Không có ai trả lời.Cự Giải lập lại câu hỏi đến lần thứ 3 mới lấy chìa khóa mở cửa ra.Chẳng có ai cả.Bên ngoài chỉ có mưa gió và sấm chớp.Cự Giải quay vào trong nhà,nhưng rồi lại phát hiện ra 1 điều kì lạ.

Trên sàn nhà ứ đọng từng vũng nước nhỏ như dấu chân người in thành 1 hàng dài từ cửa cái dẫn vào phòng khách. Cự Giải sợ hãi, vợ vội cái ô đặt bên cửa rồi lần mò vào trong nhà.... Phòng khách sáng đèn, chiếc TV mất sóng kêu rè rè, hắt ánh sáng vào thân hình bé nhỏ trong bộ Kimono ướt nhẹp đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa. Con búp bê đã trở về!

Cự Giải không còn cầm nổi ô nữa, cô hoảng sợ bỏ chạy lên phòng đóng cửa thật chặt rồi leo lên giường đắp chăn kín đầu.

“Cộp...cộp...cộp...”-có ai đó đang đi lên cầu thang.

Người đó vừa đi vừa hát...

Là giọng của 1 cô gái.....

.....Và....bài hát cũng rất quen thuộc.....

Bài hát làm cho Cự Giải chợt nhớ lại 1 kỉ niệm năm xưa...

Trường tiểu học Little Stars một ngày mùa xuân đầy nắng.....

Cự Giải và Song Ngư cùng ngồi trên 1 cái xích đu, bên cạnh còn có con búp bê bằng sứ rất xinh. Cả 2 cùng chạy tốc cho con búp bê và hát vu vơ:

“...Búp bê xinh đẹp...Mãi mãi là người bạn của tôi....Cùng khóc,cùng cười,cùng nhau đi đến mọi chân trời...Chẳng bao giờ rời xa nhau...Mãi mãi...”

Sau kí ức tuổi thơ đẹp long lanh đó là hình ảnh cầu thang trường cấp 2 ba năm về trước...

_Cự Giải!-Song Ngư í ới gọi-Đi chơi với mình không?

_Xin lỗi bạn,nhưng mình đã hẹn với người khác!

1 cô bé khác đến nắm tay Cự Giải lôi đi, Giải ngược nhìn Song Ngư 1 chút rồi cũng chạy theo cô bạn đó. Trong tiếng cười ríu rít của họ, Ngư Ngư ngồi thui thủi 1 mình ở cầu thang..

“...Búp bê xinh đẹp...Mãi mãi là người bạn của tôi....Cùng khóc,cùng cười,cùng nhau đi đến mọi chân trời...Chẳng bao giờ rời xa nhau...Mãi mãi...”

Tiếng hát đó đã trở lại,mang theo bao nhiêu kí ức về 1 tình bạn đã chết tự lúc nào.

Tiếng bước chân và bài hát đó mỗi lúc một gần...

“Kẹt”-cánh cửa phòng bật mở...

Song Ngư đã đến.Tóc dài loà xoà phủ 2 bên mặt,nó ẵm con búp bê bằng sứ trên tay và nhìn Cự Giải với đôi mắt căm thù.Nó cất cái giọng the thé khó nghe để đánh thức cô bạn đang run cầm cập trên giường:

“Mày là đồ phản bội...Đồ phản bội...”

Cự Giải tung mền ngồi bật dậy.Muốn la mà không la nổi,muốn chạy mà tay chân đã rã rời...

“Chẳng phải mày muốn con búp bê này biến thành người sao?”

Song Ngư thả con búp bê xuống đất.Con Tiểu Ngư đứng dậy và cười khúc khích như tiếng trẻ con.

“Mày biết con búp bê này mơ ước gì không?Nó muốn ở bên mày cho tới khi chứng kiến mày rời khỏi thế gian này....Nó yêu mày như thế...mà mày lại vứt nó đi chẳng khác nào như mày vứt bỏ tao năm xưa...Giờ thì mày và nó sẽ ở bên nhau mãi mãi...”

_____oOo_____

0 giờ 0 phút 0 giây...

Lại là tin nhắn lúc nửa đêm...

“Mà Mà ơi,mình là kẻ phản bội...Mình phải trả giá,bằng chính linh hồn của mình!”

_Của Cự Giải sao?Cua ơi....không lẽ cậu...-Nhân Mã lo lắng nhìn điện thoại.

Lúc nhà thờ Đức Bà đổ chuông cũng là lúc Nguoibantrongbongtoi gửi thông điệp đến mọi người:

“...Đêm trăng tròn 17 không còn xa lắm đâu!Hãy nhớ rằng là chúng mày sắp chết!..”

Lời nguyên đang ám ảnh ngôi trường này...

oOo

Hôm nay cả trường lại xôn xao bàn tán.Cảnh sát cho biết,Cự Giải đã chết hôm qua trong phòng riêng,nguyên nhân là 1 vết thương ở cổ làm nạn nhân mất quá nhiều máu.

“Cậu ta chết thật rồi!Y như những gì xảy ra với Song Tử và Bảo Bình...Tin nhắn và cuộc gọi lúc nửa đêm không bao giờ là điềm tốt...không bao giờ...”-Nhân Mã nhìn trân trân vào màn hình điện thoại.

“Quác!Quác!Quác!”-tiếng của mấy con quạ hoà với màu trời xám xịt trên nóc trường trung học Twenty Stars làm không khí trở nên lạnh lẽo,ma quái khác thường...

_Cậu biết không Nhân Mã!-Thiên Yết chạy lại vỗ vai Mã Mã,hình như có tin gì giật gân lắm-Người ta nhìn thấy ở hiện trường con búp bê sứ mặc bộ Kimono dính đầy máu,miệng và cằm của nó cũng loang lổ máu là máu.Cậu có nghĩ...Cự Giải chết là do...

_Đừng nói bậy!-Nhân Mã vội ngắt lời Thiên Yết-Nếu cậu không muốn làm người tiếp theo!

Con búp bê sau đó được đưa đến viện bảo tàng thành phố.Nhưng không lâu sau,người ta phát hiện nó đã biến mất từ lúc nào.Mọi chuyện tưởng chừng như kết thúc tại đây...Cho đến khi ngôi nhà của gia đình Cự Giải được bán lại cho 1 doanh nhân giàu có...Nhưng rồi người chủ mới cũng biến mất...Sau đó người ta tìm thấy ông ta chết khô trong nhà kho,với 1 vết thương ở cổ...Hàng xóm xung quanh ai cũng sợ ngôi nhà này,họ nói họ nhìn thấy bóng ma 1 đứa trẻ mặc Kimono màu trắng thường hay xuất hiện quanh quất trong nhà!

Phần 3:

“Bạn có nghĩ rằng mọi thứ trên đời đều có thể vay mượn...kể cả thân xác của bạn không?”

Nhân Mã không biết bao giờ lại trở nên lặng lẽ giữa dãy hành lang đông đúc,ồn ào này.Cô đang tua lại những chuyện đã xảy ra cách đây không lâu trong đầu mình.Song Tử trong bồn nước uống...Bảo Bình nhảy lầu ở bệnh viện trung tâm...Cự Giải bị con búp bê khủng bố...Và tất cả họ đều liên lạc với cô trước khi chết.Tại sao lại có chuyện kinh khủng thế này?Tất cả đều bắt đầu từ cái chết của Song Ngự.

Mã Mã!

Cái đập vai của Thiên Yết làm Nhân Mã giật mình quay lưng lại.

Hôm nay Thiên Yết trông rất khác!

_Cậu...hôm nay làm sao vậy?Tóc ngắn ngổ ngáo nhuộm xanh nhuộm đỏ của cậu đâu rồi?-Nhân Mã há hốc mồm.

_Ngạc nhiên chưa!

Thiên Yết xoay vào vòng để Mã Mã ngắm nhìn bộ dạng mới.Cô đưa tay ve vẩy mái tóc dài ngang lưng đen nhánh của mình,chia đuôi tóc về phía Nhân Mã.Mã Mã sờ thử vào mái tóc của Yết.Kì lạ,nó suông và mềm mượt còn hơn tóc trên đầu cô,chẳng giống tóc giả chút nào.

_Đẹp quá,y như thật vậy!

_Đương nhiên!Vì nó làm bằng...tóc người thật mà!

Nhân Mã bỗng kinh hoàng bỏ tay ra khỏi mái tóc.Tóc người thật ư?Ở đâu ra cái thứ kinh tởm này chứ???

_Ha ha ha...Có vậy mà sợ rồi à?Ngốc!Có gì đâu mà sợ,người ta đi bán tóc đầy đường kia kìa!

Tiểu Yết mặt mày hớn hở,tung tăng phe phẩy mái tóc giả mới toanh của mình bước xuống cầu thang.

“Quác”-Lại là mấy con quạ chết tiệt.Hình như mỗi lần chúng xuất hiện là mỗi lần trong trường xảy ra 1 vụ án kinh dị mới.

Nhưng biết làm sao được?Quạ thường chỉ xuất hiện ở những nơi có mùi tử khí...

Từ ngày có bộ tóc giả,Thiên Yết đâm ra rất thích soi gương.Ở nhà,trong trường,lúc nào cũng thấy nó thủ sẵn cái gương trang điểm mini trong người.Nó bảo kiểu tóc này hợp với nó và nó mang bộ tóc giả này ngay cả khi đi ngủ.Thiên Yết cũng thay đổi hẳn thái độ từ đó,luôn mồm khen mình xinh đẹp,xa lánh hẳn bạn bè,chỉ thích tự ngắm mình trong gương bất kể ngày đêm và đưa đẩy với đám con trai.

oOo

Không hiểu từ lúc nào và tại sao,những tin nhắn từ Nguoibantrongbongtoi lại được rất nhiều người chào đón trong trường Twenty Stars.Bọn học sinh từ nam tới nữ háo hức mở Y! coi tin nhắn để đoán xem “lời nguyện” nào sẽ được gửi đến và đem ra bàn tán trong trường.Riêng Mã Mã tuy rất ham vui nhưng lại tỏ ra chán ngấy và phát sợ với mấy cái tin quỷ quái này.Mã Mã bỏ hẳn thói onl khuya và đi ngủ sớm.Thà là ngủ sớm còn hơn bị tra tấn tinh thần với kẻ khủng bố giấu mặt kia.

Nhưng trốn tránh liệu có phải là cách tốt nhất không....?

0 giờ 0 phút 0 giây...

Nhà thờ Đức Bà không khi nào quên đánh chuông lúc nửa đêm.Tiếng chuông đó ám ảnh Nhân Mã trong giấc ngủ.Nó làm cô thao thức và trăn trở về những điều kinh hoàng sắp tới...

“Cạnh”-hình như có cái gì vừa mở ra.

Ánh sáng màn hình hắt vào mặt Mã Mã làm cô giật mình thức dậy.

Cái Lap đã mở ra từ lúc nào,trên màn hình hiện hộp thoại của Y! báo có tin nhắn đến...

Là tin nhắn từ cái nick Nguoibantrongbongtoi:

“...Có thể sắc đẹp là một thứ trời ban...Nhưng với những kẻ đáng chết như chúng mày,nó sẽ là một thảm họa...”

Mã Mã ngồi chồm dậy,mồ hôi ra như tắm.Làm sao cái Laptop lại tự truy cập Y! được?Nhân Mã vội chạy lại bàn đập màn hình Lap lại,nhưng vẫn kịp để đọc xong tin nhắn.Cô cảm thấy sống lưng mình lạnh ngắt.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây???

oOo

Thiên Yết vẫn mê mải với mái tóc giả của mình trong khi Mã Mã nhìn trân trân vào cái thứ kì dị ở trên đầu Thiên Yết.Hình như...nó dài ra thêm thì phải!?Hôm qua mới tới nửa lưng,hôm nay đã phủ hết tấm lưng rồi.

Đúng lúc đó thì lớp trưởng Xử Nữ mang máy ảnh chụp lầy liền mời mua vào lớp và đề nghị mọi người chụp 1 bộ kỉ niệm.Thiên Yết kéo Nhân Mã vào chụp cùng cho vui,nó còn cố tình vén bộ tóc giả ra trước ngực để tạo dáng.Nhân Mã thì lánh xa cái thứ đáng tởm này.Từ bộ tác cứ phát ra cái gì đó kì quái mà Mã Mã không sao miêu tả được.

Sau ánh đèn Flash,cả lớp vây kín Xử Nữ để xem hình.Tấm ảnh được chuyển từ đĩa này sang đĩa kia,nhưng ai xem xong rồi cũng im bất không nói 1 lời,chỉ biết nhìn tròn mắt nhìn nhau,mặt tái mét.Người cuối cùng nhận tấm ảnh là Thiên Yết và Nhân Mã.Ban đầu còn rất hào hứng,nhưng vừa đặt mắt vào thì cả 2 thấy lạnh cả sống lưng...

Thiên Yết trong tấm ảnh..không hề có tóc!...Và...mọi người nhìn thấy...1 cái bóng đen tóc dài loà xoà đứng sau lưng Thiên Yết,đặt tay lên vai cậu ta...Cái bóng đen đó đang mỉm cười...1 nụ cười quái gở...Cái bóng đó mặc đồng phục trường,cả người đều ướt nhẹp...Nó chính là Song Ngư!

Tấm ảnh sau đó bị vứt vào thùng rác còn cả lớp lẫn xa Thiên Yết sạch.Chỉ có Nhân Mã là không nỡ bỏ cô bạn đang sợ tới mặt cắt không còn giọt máu.

5. Chương 5

Ở nhà Thiên Yết...

Yết sợ hãi quăng ngay bộ tóc giả vào thùng rác. Cái quái gì đang xảy ra đây? Thiên Yết thấy tim đập thình thịch, lin tính mạch bảo sắp có chuyện không lành...

“Quác!”

Mấy con quạ, chúng tú đâu tới vậy? Trước giờ nhà Yết không xuất hiện mấy con này. Chúng lai vãng bên ngoài ban công-nơi đặt cái thùng rác... Chúng đánh hơi thấy gì trong cái thùng ấy???... Thiên Yết nổi giận đuổi hết mấy con quạ đi.

Đêm nay sẽ là 1 đêm khó ngủ...

Ánh sáng mặt trời làm Thiên Yết tỉnh giấc. Như thường lệ, nó nhăn nhó đưa tay dụi mắt rồi sờ soạng lên đầu...

“HẢ!?”

Thiên Yết giật mình ngồi bật dậy. Mái tóc... sao lại dài thế này? Nó chạy lại chiếc gương trên tủ quần áo và kinh hoàng khi thấy mái tóc giả đã trở lại trên đầu mình. Nhưng... nó không còn là tóc giả nữa, nó đã trở thành 1 bộ phận trên người Yết, muốn gỡ ra cũng không được. Thiên Yết như muốn phát điên lên, nó ra ban công đổ hết cái thùng rác ra lục lọi...

Bộ tóc giả... **NÓ BIẾN MẤT RỒI!!!**

PHẦN 4

_____oOo_____

Cả lớp sững sờ khi thấy Thiên Yết vẫn còn mang bộ tóc giả ấy vào trường, đứa nào cũng xì xào bàn tán. Thiên Yết rúm ró ngồi xuống cạnh Nhân Mã, tay chân nó cứng đờ, bộ đồng phục đầm đìa mồ hôi.

_Câu còn chưa chịu bỏ cái thứ kinh tởm này đi hả?-Mã Mã nhú mày.

_Mình...mình không bỏ nó được! Nó...nó...-Thiên Yết lắp bắp-Cậu sờ thử thì sẽ hiểu!

Thiên Yết quay lưng lại cho Nhân Mã xem. Mã Mã đưa tay chạm vào đầu Yết, bỗng giật mình rút tay ra.

_Đau!-Mã Mã thốt lên.

Có cái gì đó cắn vào ngón tay cô đau điếng... Nhưng bây giờ cô thật sự hiểu tại sao Thiên Yết không bỏ mái tóc ra được. Vì nó có còn là tóc giả nữa đâu!?

_Chuyện gì thế?-Thiên Yết hỏi.

_Không..không có gì...

Giờ ra chơi...

Thiên Yết biến mất dạng. Mã Mã chạy khắp nơi đi tìm. Khi chạy ngang qua nhà vệ sinh cuối hành lang, cô bỗng nghe thấy tiếng thút thít. Nhân Mã khẽ hé cửa nhà vệ sinh bước vào...

Là Thiên Yết, nó đang điên cuồng cắt tóc. Tóc tai vương ra khắp sàn nhà, nhiều đến nỗi phủ đen cả 1 vùng quanh Thiên Yết.

“Tóc ở đâu ra mà lăm thế?”-Mã Mã nghi bụng.

_Mã Mã!-Thiên Yết quay mặt về phía Nhân Mã-Giúp mình với! Mình không sao cắt bỏ nó được. Nó cứ dài ra liên tục.

Mái tóc vừa bị cắt ngắn củn cỡn, chẳng mấy chốc lại dài ra và nhanh chóng phủ hết phần lưng.

Á Á Á!!!!!!!

Nhân Mã hét lên rồi bỏ chạy...

oOo

Buổi tối...

Mẹ Thiên Yết nửa đêm giật mình thức dậy vì nghe tiếng động lạ trong nhà. Bà vợ vội cặp kính mắt bên cạnh, lần mò với cây đèn pin bước ra khỏi phòng.

Tiếng động ấy phát ra từ phía cầu thang... Ánh đèn pin yếu ớt cho bà thấy mập mờ dáng vẻ 1 cô gái trong bộ đồ ngủ từ cầu thang bước xuống. Bà thở phào. Thì ra là Thiên Yết.

__Nửa đêm con dậy làm gì thế?

Thiên Yết gục đầu xuống không nói gì nhưng vẫn tiếp tục bước xuống cầu thang. Nó tiến lại gần mẹ nó và... quay lưng lại...

Ánh đèn tuy yếu ớt nhưng vẫn soi rõ những gì trước mặt. Mái tóc dài đen nhánh không biết từ lúc nào trở nên rối bù và ướt nhẹp... Ân sau đó lại là... 1 gương mặt khác. Trắng bệch, kinh tởm và đang nở nụ cười quái gở...

Mẹ Thiên Yết đánh rơi cây đèn pin xuống đất.

Cây đèn phụt tắt và mọi thứ lại chìm trong bóng tối...

Đêm đó hàng xóm xung quanh nghe thấy tiếng kêu la rất thảm thiết.....

oOo

Nhà Thiên Yết đóng cửa im lìm. Cửa chính và tất cả cửa sổ đều bị khoá chặt, che màn kín mít. Bà Yết coi đồng hồ. Đã 9 giờ sáng rồi, nhưng sao trong nhà lại âm u thế này? Ông mở cửa phòng, bước ra hành lang và thấy vợ mình sóng soài trên sàn nhà.

__Bà ơi, bà sao vậy? - ông lay nhẹ vợ - Bà nó ơi, bà nó...

Từ phía sau, 1 bóng người từ từ đi lại...

Nhưng... lại là đi lùi.... Từ trong đám tóc tai loà xoà, rối bù hiện ra 1 gương mặt trắng bệch, kinh tởm với máu tươi đang chảy ra từ khoe miệng.... Người đó... có 1 phần đầu phía sau là Thiên Yết!

Và nó lừ đừ nhìn người đàn ông đang ngồi bên xác vợ... Như con thú dữ đang say mùi máu!

À không, là 1 con quỷ mới đúng!

oOo

Đã 3 ngày liền Thiên Yết không đi học...

Nhà trường không tài nào liên lạc được với gia đình Tiểu Yết. Hàng xóm xung quanh cũng thấy nhà họ đóng cửa im lìm suốt mấy ngày trời... Họ nghĩ cả nhà đã chuyển đến sống ở nơi khác... Nhưng không ai biết họ dọn đi lúc nào...

Mã Mã linh cảm có chuyện chẳng lành....

0 giờ 0 phút 0 giây....

Y! báo có tin nhắn đến:

“...Vẫn chưa tới ngày trăng tròn 17...Hãy cho ta mượn tạm thân xác của mày...”

Đó là những dòng thông điệp của Ngươi ban trong bong toi... khi tiếng chuông của nhà thờ Đức Bà cất lên và đánh thức lũ dơi trong cái đêm ma quái đầy mùi tử khí....

Một buổi chiều, Nhân Mã đạp xe đến nhà Thiên Yết. Gõ cửa mãi cũng chẳng có ai trả lời, chỉ có bà hàng xóm thấy vậy sang bảo là hình như họ chuyển đi nơi khác rồi.

“Đi rồi? Đi đâu được chứ?” - Mã Mã tần ngần 1 lúc rồi ra về.

Trước khi đi, cô nhìn xung quanh ngôi nhà 1 lúc. Tất cả cửa đều bị khoá chặt... Rồi cô tình cờ ngược lên lầu-chỗ có phòng Thiên Yết.

Thiên Yết... nó vẫn đang ngồi bên cửa sổ đấy thôi. Nó mặc bộ đồ ngủ, mắt nhắm nghiền và gục đầu vào cửa sổ, phía sau tấm màn che.

Nhân Mã ngược mặt lên cao hơn để nhìn cho rõ... Thiên Yết bất chợt quay đầu lại... Và phía sau cái đầu của nó là 1 cái đầu khác! Tóc tai loà xoà,... mặt mày gớm ghiếc nhưng Mã Mã vẫn nhận ra đó là ai!

Song Ngư! Con quỷ đó là Song Ngư!

Mã Mã đột nhiên la thất thanh làm hàng xóm giật mình.

Cô không thể tiếp tục ở cái chỗ kinh hoàng này!

Mã Mã đạp xe như điên đại.. Chuyện gì đang xảy ra đây???

Bầu trời trên đầu Mã Mã chuyển màu xám xịt... Những cơn gió bắt đầu kéo tới, mang theo những âm u, mù mịt phủ lên ngôi nhà đang chìm vào bóng tối.....

oOo

Tối hôm đó trời mưa nặng hạt. Mã Mã ngồi trong nhà vẫn còn run bần bật, cô cảm thấy cả người lạnh toát như xác chết, mặt vã đầy mồ hôi. Mã mở TV để xem cho đỡ sợ. Chương trình truyền hình chiếu được nửa chừng bỗng TV mất sóng và kêu rè rè...

_Cái TV chết tiệt!-Mã Mã đập đập vào thân máy-Lại giờ chứng gì đây?

“Phụt”!-TV đột nhiên chuyển sang 1 cảnh khác rất lạ... Ban đầu nó mờ mờ... rồi từ từ hiện rõ.

Một cô gái đang đứng trong nhà tắm.

Nhân Mã hoảng sợ lùi ra xa.

Cô gái đó vén mái tóc dài lên... Chính là Thiên Yết! Nhưng vẻ mặt của nó rất lạ... 2 mắt thâm quầng, trũng sâu vào bên trong, nước da trắng bệch,... nhìn chẳng khác nào 1 cái đầu lâu với mái tóc dài rối bù.

_Mã Mã! Mình sẽ cho bạn biết chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với mình!-Thiên Yết nhìn Mã Mã bằng con mắt trắng dã.

Nó phủ mái tóc ra đằng trước, sau đó quay lưng lại... Phần đầu phía sau... là gương mặt gớm ghiếc của Song Ngư với phần áo ngủ vấy đầy máu.

_Mình bị nguyên rửa...-Thiên Yết rên lên khe khẽ...

Phía sau Thiên Yết vang lên tiếng cười the thé khó nghe:

“...Hãy nhớ rằng là chúng mày sắp chết!...”

Mã Mã quăng cái điều khiển TV, hoảng sợ bỏ chạy lên phòng khoá cửa thật chặt. Cô nằm trong chăn nhắm mắt run lẩy bẩy.

“Lạy Chúa! Chuyện này thật khủng khiếp!”

“Cốc..cốc..”-có tiếng động lạ ngoài cửa sổ. Hình như ai đang gõ cửa.

Mã Mã ngược mặt nhìn về phía khung cửa kính...

Thiên Yết! Nó treo ngược cái đầu đáng sợ của nó ngoài cửa sổ phòng Nhân Mã. Nước mưa chảy rờn rờn trên gương mặt hốc hác của Yết. Nó chỉ chăm chăm nhìn Mã Mã 1 hồi rồi cất giọng khản đặc:

_LỜI NGUYỄN...LÀ CÓ THẬT!

Mã Mã hét lên trong chăn... Ba mẹ cô vội chạy lên phòng, nhưng cửa đã khoá chặt. Chỉ khi nghe tiếng ba mẹ gọi, Mã Mã mới bình tâm lại thì thấy Thiên Yết đã biến đi đâu mất.

_Mã Mã! Con bị làm sao vậy?

_Con..không sao..không sao!-Mã Mã nói,giọng run run.

oOo

Mã Mã suốt mấy tiết liền không nói câu nào,cũng không thể tập trung vào bài học.Đầu óc rối tinh rối mù,mặt mày đỏ đần và trắng bệch.

Giờ ra chơi...

_Cậu làm sao vậy Mã Mã?-Thiên Bình có vẻ ân cần hỏi han.

_Mình...chỉ đang nghĩ về Thiên Yết!-Mã Mã vuốt mặt cho tỉnh táo.

Đúng lúc đó thì Bạch Dương chạy bổ vào cửa lớp,trên tay cầm 1 tờ báo:

_Mọi người nghe tin gì chưa?Sáng nay cảnh sát phát hiện cái xác của 1 cô gái trong công viên.Cô ta mặc bộ đồ ngủ vậy đầy máu và...không có đầu!

Vừa nghe tin ấy xong,tim Mã Mã như muốn nhảy ra ngoài.

“Lời nguyền...vẫn chưa kết thúc đâu!...”

PHẦN 5 :MÓN QUÀ VÔ GIÁ

“Hãy tưởng tượng...nếu có ai đó gửi cho bạn một món quà...từ thế giới bên kia.....”

_Xin các vị thần hãy xót thương cho linh hồn tội lỗi mau chóng được siêu sinh...

Thiên Bình cầm nén nhang vào cái lư hương mật mù khói bụi rồi chấp 2 tay lại thì thầm khấn vái.Nhân Mã cũng làm theo,cô nhìn Thiên Bình đang thành tâm cầu nguyện rồi lại nhìn lên tấm di ảnh đặt giữa bàn thờ.

Song Ngư trong bức ảnh vẫn còn mặt đồng phục trường Twenty Stars.Nó thật sự xinh đẹp với mái tóc dài đen nhánh và gương mặt tươi cười đó.Nhưng ai có ngờ con người đang mỉm cười như hoa ấy khi chết đi lại là 1 con ác quỷ!

“Ồ lại thế gian,cậu chỉ là ma quỷ!Thôi thì hãy đến thiên đường để có cuộc sống tốt đẹp hơn...”-Mã Mã cầm nén nhang vào,mắt vẫn không rời bức di ảnh của Song Ngư.

Hi vọng mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Đường phố hôm nay thật đông đúc.Nhân Mã và Thiên Bình ra đến con đường lớn thì dừng lại chờ đèn đỏ.Nhân lúc đó,Mã Mã mở lời:

_Sao tự dưng cậu lại rủ mình đi thắp nhang cho cậu ta?

_Cậu không thấy dạo này có quá nhiều chuyện xảy ra sao?-Thiên Bình bỗng thay đổi sắc mặt-Mình...chỉ muốn những trò kinh dị này chấm dứt ở đây thôi!

Thấy Thiên Bình có vẻ lúng túng,hình như cậu ta đang lo sợ điều gì,Mã Mã càng cảm thấy bồn chồn không yên.Không nên hỏi cũng phải hỏi,Mã Mã ngập ngừng đưa mắt nhìn Thiên Bình:

_Cậu...có liên quan gì đến Song Ngư?

Thiên Bình bỗng giật thót người,cô ta nhìn lăm lét Nhân Mã,từng giọt mồ hôi đọng trên vầng trán xanh xao.Nhưng cô quyết không hé răng nửa lời,chỉ giả vờ nhìn vào đồng hồ kêu lên:

_Trễ rồi!Mình phải đến lớp học múa ở trường!Chào cậu!

Thiên Bình cầm cổ chạy thật nhanh qua đường.Mã Mã định níu cô lại hỏi cho ra lẽ,nhưng Thiên Bình đã cách Mã Mã 1 đoạn khá xa..

6. Chương 6

0 giờ 0 phút 0 giây....

Mã Mã vẫn thao thức trước màn hình Lap. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Mã Mã không thể nào ngủ nổi khi chưa đến nửa đêm.

Nhà thờ Đức Bà hôm nay đánh chuông nhiều hơn mọi lần...Tiếng chuông là lời an ủi của những người ở thế gian này gửi về 1 cõi xa xăm nào đó, nơi có những linh hồn vẫn còn vương vấn nơi này.

“Buzz”-tiếng Y! báo có tin nhắn. Tin offline của Nguoibantrongbongtoi

“...Hãy nhìn lại suốt khoảng thời gian chúng mày đã sống để chào đón bàn tay của Tử Thần...”

_Nhảm nhí!-Mã Mã đóng màn hình Lap xuống.

Tỏ vẻ tức giận với cái Lap cũng chẳng ích gì...Mã Mã đột nhiên lại thở dài. Trước giờ cô rất hiếm khi thở dài...nhưng từ khi những chuyện quái gở này xuất hiện, không đêm nào Nhân Mã cũng lăn lộn trong tiếng thở dài thế này.

_____oOo_____

_Bình Nhi, có quà cho con này!-tiếng mẹ Thiên Bình vọng ra từ cánh cổng.

_Gì thế ạ?

Thiên Bình tắt tả chạy ngay xuống lầu. Bà mẹ tươi cười đưa cho đứa con gái chiếc hộp giấy hình chữ nhật.

_Bà gửi cho con đây! Là cuốn hồi kí ông con đã làm trước khi mất, nó ghi lại những hình ảnh của con từ lúc mới sinh ra cho tới bây giờ. Đây là món quà vô giá ông dành cho con đó!

Buổi tối khi đã hoàn thành công việc ở lớp học múa, Thiên Bình mới ngồi nghiền ngẫm từng trang trong cuốn hồi kí đó 1 mình trên phòng...

Trang đầu tiên là 1 đứa bé sơ sinh còn quấn tã.....

”Ngày...tháng...năm...

Cháu của ông mới sinh ra đã là 1 thiên thần....hi vọng cháu sẽ mau lớn và làm ngôi nhà này bớt hiu quạnh, cháu nhé!”

Trang tiếp theo là ảnh Thiên Bình khi vào học tiểu học.....

”Ngày...tháng...năm...

Thoắt cái, cháu của ông đã cấp sách đến trường rồi! Ông thường hỏi cháu sau này thích làm gì, nhưng cháu chỉ ậm ừ...Cháu của ông còn thơ dại quá...Nhưng rồi cháu sẽ biết được mình thật sự muốn làm gì!”

Trang thứ 3 là hình ảnh Thiên Bình mặc đồng phục cấp 2.....

”Ngày...tháng...năm...

Cháu của ông bây giờ đã là học sinh trung học. Duyên dáng và nữ tính hơn trước...Cháu bảo cháu muốn trở thành 1 diễn viên múa. Ông mừng cho cháu, cuối cùng cháu cũng tìm thấy ước mơ của mình!”

Trang thứ 4 là ảnh Thiên Bình chụp trước cổng trường Twenty Stars với các bạn ngày đầu năm học.....

”Ngày...tháng...năm...

Trên giường bệnh, tự dưng ông đã bật khóc khi cháu gửi cho ông tấm hình này. Cháu của ông lớn hẵn rồi, đã là 1 cô gái trưởng thành, không còn là đứa cháu bé bỏng ngày xưa nữa. Cháu nói cháu vẫn kiên trì với ước mơ của mình...Chúc mừng cháu! Nhưng ông sợ mình không còn được bao lâu nữa...”

Thiên Bình đã đọc và khóc rất nhiều với những khoảnh khắc đáng nhớ trong đời mình được ông lưu lại. Cô cứ ngồi mãi miết trên bàn cho tới khi nghe tiếng mẹ gọi mới chạy xuống ăn cơm...

Sau khi Thiên Bình đi...Căn phòng lại chìm vào bóng tối...Và...ngăn tủ bàn học tự động mở ra...1 cánh tay trắng muốt từ trong ngăn bàn thò lên mò mẫm cuốn sách rồi lôi nó vào trong....

1 lúc sau,Thiên Bình quay lại với cuốn sách.Dưới ánh đèn bàn,cô lật đi lật lại từng trang sách,vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Những dòng chữ,...tấm hình,...biến đâu mất cả rồi!

Thiên Bình cứ lật phần phật từng trang,bỗng phát hiện bìa sách trở nên rất ẩm ướt,những trang bên trong thì chuyển sang màu vàng ố...Thiên Bình đưa bàn tay lên xem...Có cái gì đỏ đỏ,sền sệt trên ngón tay cô...

“Mực!?Mực đỏ ở đâu ra vậy?”

Thiên Bình đưa ngón tay đến gần hơn mới phát hiện thứ chất lỏng đỏ có mùi tanh tươi và hôi thối lạ thường.

“Mùi máu!”

Thiên Bình hoảng hốt giật lùi ra sau.

Những trang sách ố vàng hiện lên từng dòng chữ xiên xẹo được viết bằng máu:

“...Đây là quyển hồi kí đáng bị nguyên rửa...Vì nó đã ghi lại cuộc đời của kẻ đáng chết như mày...Bất kì ai đọc quyển sách này đều phải cùng mày xuống địa ngục....”

Thiên Bình hét lên rồi bỏ chạy ra khỏi phòng...

Ở phòng khách,mẹ cô đang đọc sách.Thấy con gái có vẻ khác thường,bà đặt cuốn sách xuống bàn rồi hỏi:

_Chuyện gì vậy con?

Thiên Bình không trả lời,cô lăm lét nhìn cuốn sách trên bàn.Là cuốn sách quái quỷ đó,nó đã xuất hiện ở phòng khách từ lúc nào.Và..mẹ cô đang với tay lấy nó.

_Dừng lại!

Thiên Bình vội giật lấy cuốn sách trên tay mẹ mình quăng đi trước khi bà kịp đọc nó.Nhưng khi chạm đất,cuốn sách trở lại là cuốn tiểu thuyết rất bình thường.

“...Mày...đáng bị nguyên rửa...Mày đáng bị nguyên rửa...”

Một giọng nói the thé khó nghe vang vọng đâu đây...Ở trong ngôi nhà này...Thoắt ẩn thoắt hiện...1 thứ âm thanh ma mị đến gai người...

Thiên Bình không tài nào ngủ được.Cứ nhắm mắt lại thì những hình ảnh đó lại hiện về...

Lớp học múa,trường tiểu học Little Stars...

_Song Ngư,em làm múa chính trong buổi diễn sắp tới nhé!

Song Ngư cười hớn hở trong khi Thiên Bình và Thiên Yết sụ mặt xuống đầy thất vọng.

_Thưa cô,sao lại không chọn em hoặc Thiên Bình ạ?-Thiên Yết bất mãn.

_Ừm...cái này...các em không cần biết đâu!

Mãi cho tới khi ra về,Thiên Yết vẫn không khỏi ảm ức,nó vừa đi vừa dậm chân bình bịch:

_Thật là bất công!Tại sao lại chọn con nhỏ bệnh hoạn đó múa chính?Nhỡ đâu trước buổi diễn nó lại giở trò tuột canxi máu mà xỉu tại chỗ thì sao!?

_Thôi...Bỏ đi!Cậu không biết cô giáo là em của mẹ nó à?Mẹ nó mất sớm nên cô nó thương nó như con đẻ,biết nó ốm yếu mà vẫn cố tình cho nó múa chính đó!

Đến cầu thang,cả 2 bất gặp Song Ngư đang tung tăng với đôi giày múa mới trên tay.Thấy Thiên Bình và Thiên Yết,Ngư Ngư hồn nhiên khoe đôi giày xinh xắn của mình:

_Cô ỉn đó!Cô nói mang đôi giày này trong buổi diễn sẽ gặp may mắn!

__Con nhỏ này!-Thiên Yết nghiêng răng-Mày tưởng có người nâng đỡ thì giỏi lắm à?

Yết hằm hằm xông lại chỗ Song Ngư.Bình Nhi định ngăn lại nhưng không kịp,Yết đã thẳng tay xô Ngư Ngư té nhào xuống cầu thang...

Ngư Ngư bị thương nên phải nhập viện...Bác sĩ bảo là nó không múa được nữa nên vị trí chính được giao cho Thiên Bình.Lúc Song Ngư nằm viện,Thiên Bình cũng có ghé thăm.

__Cậu đến đây làm gì?-Ngư Ngư hỏi.Hình như nó đã khóc rất nhiều,2 mắt nó đỏ hoe.-Bây giờ thì mấy người vừa lòng chưa?Mấy người là đồ xấu xa!

__Mình...thay Thiên Yết xin lỗi cậu.

__Khỏi cần xin lỗi!Mấy người thông đồng nhau chứ gì!Bây giờ thì trả chân lại cho tôi đi!Trả chân lại cho tôi! Song Ngư như muốn phát điên lên,nó ném tất cả những gì nó vớ được vào người Thiên Bình.

__Thật quá đáng!-Thiên Bình bắt đầu nổi giận-Cầu trời cho cậu tàn phế luôn đi!Cậu được múa chính cũng là nhờ có bà cô làm giáo viên dạy múa thôi,chứ thật ra cậu không có tài cán gì đâu!Tốt nhất cậu biết điều 1 chút đi.Không có cậu,đội mùa vẫn hoạt động tốt và tôi sẽ luôn được múa chính!Cậu là 1 kẻ dư thừa!

Nói rồi,Bình Nhi hậm hực bỏ về trong tiếng la hét,khóc lóc thảm thiết của Song Ngư...

Bình Nhi càng nghĩ càng thấy sợ...Nếu Song Ngư còn sống,có lẽ cô đã không ân hận thế này...Nhưng bây giờ nó chết rồi...Và nó đang hận cô đến thấu xương...Nhất định,nhất định nó sẽ trả thù!

Tiếng động lạ bỗng dưng xuất hiện kéo Thiên Bình ra khỏi dòng kí ức mù mịt đó.

“Tiếng gì thế nhỉ?”-Thiên Bình ngồi dậy nhìn quanh.

Tiếng động rất lạ...Nó giống như tiếng mèo kêu...nhưng khi lắng tai nghe kĩ,nó lại giống như tiếng khóc trẻ con...Ban đầu,nó cứ thấp thoáng lúc gần lúc xa,nhưng càng nghe,nó lại càng vang vọng bên tai...

PHẦN 6:

Thiên Bình hé cửa phòng ra đưa mắt nhìn quanh...Không có ai cả,mọi thứ hoàn toàn vắng lặng.Bình Nhi mở đèn hành lang,men theo bức tường xuống cầu thang...Cô cảm nhận được,càng ngày mình càng đến gần tiếng khóc hơn.

“Oaaaooaoao..oao..oa..oa.oaoa....”

Tiếng khóc mỗi lúc 1 to hơn...Thiên Bình đặt chân xuống bậc thang đầu tiên...Cảm giác lạnh toát từ mắt cá chạy ngược lên trên làm mồ hôi vã ra không ngừng.Có cái gì đó vừa chạm vào chân cô!Cổ họng nghẹn ứ không nói được lời nào,Bình Nhi từ từ cúi xuống...

Một đứa trẻ sơ sinh với nước da trắng bệch như xác chết đang ôm lấy chân cô...Nó kêu khóc oang oang và nhìn cô với đôi mắt đỏ lừ...Thiên Bình nhận ra đứa trẻ này...Nó...chính là hình ảnh của cô khi còn bé!Trời ơi,nó từ trong tấm ảnh bước ra sao????

Thiên Bình cảm thấy chân mình như bị đóng băng.Đến khi đứa trẻ mở to cái miệng rộng ngoác đỏ lòm của nó ra thì cô mới hoảng loạn bỏ chạy và trượt chân té nhào xuống cầu thang.

oOo

Thiên Bình đến lớp học múa ban đêm với cái chân khập khiễng.Suốt buổi tập hôm đó,cô cố gắng chịu đựng cái chân đang đau nhức từng cơn để hoàn thành xong mấy động tác cuối cùng.Nhưng Bình Nhi vẫn cảm thấy mình chưa hoàn hảo lắm,cô xin ở lại ngoài giờ cho tới khi cảm thấy ưng ý với bản thân mình.

Đã 8 giờ tối và mọi người đã về hết,chỉ còn Thiên Bình đang lê từng bước nặng nhọc dưới ánh đèn mờ mờ của dãy hành lang.

“Ha...ha..ha...”-có tiếng trẻ con cười khúc khích...cả tiếng bước chân bình bịch...tiếng bộp bộp của quả bóng da chạm đất...

“Ai còn chơi bóng giờ này nhỉ?”-Bình Nhi bắt đầu thấy lòng mình ngứa quây,xôn xao.

Một cái bóng chợt lướt qua trước mặt Thiên Bình...

Cái bóng nhỏ nhắn, tóc dài ngang lưng với quả bóng trên tay....

“Ha...ha...ha...”-tiếng cười đùa càng lúc càng nghe rõ hơn.

Thiên Bình bấm môi thật chặt, cô vịn vào cầu thang đi từng bước thật chậm xuống lầu. Trong lòng tự nhủ chắc là mình sợ quá nên sinh ảo giác đấy thôi. Lạy Chúa tôi, hi vọng là mọi chuyện đúng như Bình Nhi nghĩ.

“Bộp...bộp...”

Một quả bóng không biết từ đâu lăn xuống chân Thiên Bình...

Bình Nhi nhìn trân trân vào quả bóng. Cái quái gì thế này? Ở đâu lại ra cái thứ này? Ở đây, vào giờ này không thể có người chơi bóng! Bình Nhi ngược lên lầu-nơi cô đoán là chỗ bắt đầu của quả bóng. Chẳng thấy ai cả. Nhưng khi Thiên Bình vừa nhìn xuống thì có cái gì đó nhảy xổ lên người cô...

Bình Nhi kinh hoàng khi thấy 2 cánh tay trắng muốt bám chặt lấy lưng mình... Và 1 cái đầu tóc dài đặt lên vai cô... Đó chính là Thiên Bình khi còn học tiểu học!... Nhưng... nó gớm ghiếc, kinh tởm với gương mặt trông y như bức tượng thạch cao và đôi mắt tròn vo, đỏ ngầu đang nhìn cô chằm chằm...

Thiên Bình hét lên kinh hãi và cố vẩy vùng để hất nó ra. Nhưng nó dường như là 1 khối u bất trị, bám dính Thiên Bình không buông. Nó kêu lên the thé như tiếng mèo hoang rồi ghim hàm răng tởm lợm của nó vào Bình Nhi. Máu tươi chảy ra từ vết cắn của nó nhuộm đỏ phần vai và ngực của Thiên Bình...

Ý chí sinh tồn trong phút chốc trở nên mạnh liệt, Thiên Bình hất được con quái vật kinh tởm đó ra khỏi người mình rồi bỏ chạy trong cơn hoảng loạn. Cô chạy đến trạm xe và nhảy ngay lên chiếc xe bus vừa ngừng bánh. Xe bus giờ này rất ít người, vài vị khách lèo tèo dần rời khỏi xe hết, cuối cùng chỉ còn mỗi Thiên Bình, vì nhà cô hơi xa.

Bình Nhi lạnh toát cả người, cô liên tục lau mồ hôi trên gương mặt trắng bệch của mình... Từ chiếc ghế bên cạnh bỗng phả ra 1 làn hơi lạnh toát... Thiên Bình chợt phát hiện ra bên cạnh mình còn có 1 cô bé mặc đồng phục trường cấp 2 nãy giờ ngồi im như thóc... Im lặng đến mức cô không xác nhận được sự hiện diện của con bé này từ lúc mới bước vào xe.

—Em học trường nào vậy? Giờ này mới chịu về nhà ư?

Thiên Bình hỏi nhưng con bé không trả lời, chỉ ngồi cúi đầu xuống như đang ngủ, mái tóc loà xoà che kín 2 bên mặt.

Đồng hồ đã chỉ đúng con số 9...

Bác tài ơi, làm ơn chạy nhanh lên dùm cháu!

Thiên Bình cố tình nói thật to, nhưng hình như người lái xe không có phản ứng gì. Cảm thấy lạ, Bình Nhi lần mò lên ghế tài xế.

Trời đất! Đối diện tay lái... không có ai cả! Nhưng chiếc xe thì vẫn chạy đều đều...

Thiên Bình kinh hãi nhìn qua con bé mặc đồng phục cấp 2... Bấy giờ nó mới ngẩng mặt lên, vén 2 bên tóc ra sau và để lộ ra đôi mắt vô hồn, đỏ ngầu như máu của nó... Nó... nó giống hệt Thiên Bình lúc còn học cấp 2...

7. Chương 7

“Thiên Bình mất tích!?”-Mã Mã vô cùng ngạc nhiên khi nghe tin đó-“Sao tự dưng lại...”

Lớp 10CA3 hôm nay lại loạn lên... Mọi người bàn tán trong nỗi hoang mang đến sợ hãi.

“Lại 1 người nữa... Lại thêm 1 người nữa biến mất không rõ nguyên nhân... Sao lại có chuyện trùng hợp thế này????... Tất cả đều ập đến 1 cách quá đột ngột...”

Thầy Ma Kết bước vào và làm tan bầu không khí hỗn loạn này. Thầy yêu cầu mọi người im lặng và bắt đầu bài học, cứ tạm xem như không có gì xảy ra...

Nhưng Mã Mã thì không tài nào dừng được như vậy được... Có cái gì đó rất không bình thường!

Hôm đó Mã Mã trực nhật nên về muộn. Khi đi qua lớp học múa của Bình Nhi, tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn bình thường. Cô ghé mắt vào xem xung quanh và phát hiện trên tấm thảm lót sàn xuất hiện những vết tròn màu đỏ đã bắt đầu khô quạnh lại từng mảng. Những dấu tròn đó lấm chấm thành hàng dài, nối từ phòng học múa đến nhà vệ sinh...

Mã Mã lần theo dấu vết, bước từng bước đến toilet không người gần đó... Hình như có tiếng khóc... Nó phát ra từ trong bóng tối của nhà vệ sinh...

__Ai... ai đó!-Mã Mã hỏi.

Chỉ có tiếng khóc trả lời.

__Tôi hỏi ai đó? Ai còn làm gì ở đây giờ này!?-Mã Mã lớn tiếng quát.

“Phụt!”-Nhân Mã bật công tắc đèn. Ánh sáng trong nhà vệ sinh soi rõ cái hình hài đầy máu me của 1 cô gái đang quay mặt vào tường khóc thút thít... Nhìn sau lưng cô vẽ rất quen!

Tóc dài màu hạt dẻ, hơi cháy nắng,... con thỏ trắng dính trên cổ áo, cả đôi giày Ba-lê luôn đi trong chân kia nữa... Cô ta... là Thiên Bình!

__Thiên Bình, cậu đây phải không? Có chuyện gì vậy? -Mã Mã tiến lại gần hơn.

Thiên Bình lau nước mắt đứng dậy, cô từ từ quay mặt về phía Mã Mã...

Nhân Mã hét lên kinh hãi!

Gương mặt... gương mặt be bết máu bị sứt mất phần cằm trên trái, để lộ ra cái lưỡi và khoang miệng đỏ lôm... Thiên Bình nhìn Nhân Mã trân trân bằng cặp mắt trắng dã... chỉ ư ử rên lên vài tiếng...

Mã Mã hoảng sợ cầm đầu chạy như điên ra khỏi cổng trường.

_____oOo_____

Về nhà, Mã Mã vẫn phát run lên vì sợ...

“Trời ơi, chuyện kinh khủng gì thế này?”-Nhân Mã 1 tay ôm ngực, 1 tay lau phần trán ướt mồ hôi lạnh.

__Mã Mã, có ai gửi bưu phẩm cho con này!

Mẹ Nhân Mã đưa cho cô 1 gói bưu phẩm hình chữ nhật. Trên đó không có ghi tên người gửi, chỉ có tên người nhận là Nhân Mã thôi.

Mã Mã mang gói giấy lên phòng mở ra xem. 1 cuốn sách, nó hơi cũ với những trang bên trong bị ố vàng...

Mã Mã lật bìa sách ra xem... Trang 1... 1 đứa trẻ sơ sinh quăn tã và vài dòng chữ viết tay loang lổ mực không tài nào đọc nổi... Trang 2... 1 cô bé tiểu học mặc đồng phục trường Little Stars... Trang 3... 1 học sinh cấp 2 với đôi giày Ba-lê trắng... Trang 4... Chính là Thiên Bình trong tấm hình chụp đầu năm!

“Hả?”-Nhân Mã cảm thấy sống lưng lạnh toát-“Cuốn sách này... sao lại?????”

Mã Mã run run lật trang tiếp theo ra xem... Trang tiếp theo... 1 cô gái với gương mặt đầy máu và thiếu mất 1 phần cằm, đang nhìn Nhân Mã chằm chằm với cặp mắt mở to như mắt cá chết...

Bên cạnh bức ảnh kinh dị là 1 dòng chữ hơi xiên xẹo:

“...Đây... là kết cục của mày...!”

Nhân Mã xé tan cuốn sách rồi châm lửa đốt trụi nó...

__Hãy biến đi! Biến xuống địa ngục đi!-Mã Mã hét lên

_____oOo_____

Mã Mã đứng trước lang thang lộng gió, nhìn xuống hồ bơi đầy sóng...

“Nếu thành tâm cầu khẩn và nhảy từ tầng 3 dãy lầu B này xuống hồ bơi, tất cả ước muốn đều thành sự thật...”

__Có đúng là chỉ cần nhảy xuống đây, mọi ước muốn sẽ thành sự thật không? - Mã Mã lẩm bầm.

__Em làm sao vậy? - Thầy Ma Kết xuất hiện từ lúc nào, thầy vỗ nhẹ vào vai Nhân Mã - Thầy biết các em vẫn tin vào truyền thuyết về cái tầng 3 dãy lầu B này. Nhưng nghe lời thầy, bất kì ước mơ nào cũng phải trả giá...

Lúc đó bỗng có tiếng ồn ào trong lớp 10CA3, 1 học sinh nam cầm trên tay quyển sách cũ nát đang hào hứng bước ra khỏi lớp. Nó giơ quyển sách lên cao và nói lớn ọi người nghe:

__Mình thấy cái này trong học bàn Thiên Bình, có ai muốn xem không?

“Trời đất!” - Mã Mã tròn mắt khi nhận ra đó... chính là quyển hồi kí hôm qua cô đã đốt thành tro.

__Dừng lại! Không được xem!

Mã Mã vội chạy đến ngăn cản...

1 cơn gió từ lang thang ừa vào, thổi tung những trang giấy ó vàng bay khắp hành lang tầng 3 dãy lầu B...

PHẦN 7 :NGƯỜI ĐÀN BÀ CHẾT

Một món quà kì lạ được gửi đến trường trung học Twenty Stars...

Bọn học sinh lại bắt đầu bàn tán xôn xao về món quà này.....

Đó là bức tranh do 1 họa sĩ nổi tiếng đã qua đời sáng tác trước khi tạ thế....

Hoàn cảnh ra đời của bức tranh cũng khá đặc biệt.

Người họa sĩ về già đột nhiên nhớ đến tình nhân đã mất 20 năm trước của mình. Ông ta đã ngồi miết trong phòng kính vẽ liên tục suốt 3 ngày 3 đêm và gục chết ngay sau khi hoàn thành bức tranh...

Bức tranh vẽ gương mặt trắng trẻo nhưng xanh xao của 1 cô gái đang khép hờ đôi mắt đẹp trên cái phong nền đen huyền ảo... Cả bức tranh chỉ có mỗi 2 màu đen trắng... Màu đen của phong nền, màu trắng của gương mặt và bàn tay đặt lên ngực trái của người tình nhân đã chết...

...Người họa sĩ đặt cho nó cái tên rất đặc biệt... “NGƯỜI ĐÀN BÀ CHẾT”....

Bà vợ ông ta căm thù bức tranh này, bà ta bán nó cho 1 thương buôn người Châu Á và cũng từ đó tác phẩm cuối đời của người họa sĩ lưu lạc khắp các viện bảo tàng, phòng triển lãm..., cho đến khi nó được bạn của thầy hiệu trưởng trường Twenty Stars mua lại...

“Ông bạn vàng” của thầy hiệu trưởng hình như cảm thấy điều gì đó từ bức tranh này... Sau khi nó được đưa về nhà, con gái và vợ ông ta bỗng nổi cơn tâm thần, phải đưa vào bệnh viện trung tâm điều trị... Nhận thấy bức tranh mang đến điềm gở cho gia đình mình, ông tặng nó cho phòng kĩ thuật trường trung học Twenty Stars....

Thầy Ma Kết dẫn cả lớp 10CA3 đến phòng kĩ thuật xem tranh theo lời yêu cầu của phòng giáo vụ. Bọn học trò lại dựng lên đủ thứ tin đồn không hay về nó... Đây chỉ là những lời đồn miệng... nhưng chúng lại làm hoang mang cả trường Twenty Stars...

“Cậu biết gì chưa?... Nghe nói người họa sĩ trước khi chết đã đặt ra 1 lời nguyện để bảo vệ bức tranh... Ông ta sợ vợ mình sẽ huỷ hoại nó... Người ta nói linh hồn của người con gái trong tranh đã nhập vào bức tranh này, nhờ đó mà nó sống động như thật... Tất cả những người liên quan đến bức tranh đều gặp nhiều chuyện xui rủi... Ghê quá, liệu nó có gây tổn hại gì cho trường mình không?... ”

Mã Mã cũng căm thù bức tranh này không thua gì bà vợ ông họa sĩ. Vì từ ngày nó xuất hiện trong trường, phòng kĩ thuật trở nên lạnh tanh không có 1 bóng người... Kể cả các thầy cô cũng lánh xa đồ vật bị nguyền rủa này... Và mỗi lần đối diện với Người đàn bà chết, Mã Mã đều thấy lạnh toát sống lưng...

Có cái gì không ổn đang xảy ra ở đây...

oOo

Một buổi chiều tan học về,...

Mã Mã có việc phải đi ngang qua phòng mỹ thuật, nhưng cô thề là sẽ không bao giờ thèm liếc mắt tới cái bức tranh kinh tởm đặt trong phòng...Cứ tưởng trong trường ai cũng ghét bức tranh này, nhưng không, có 1 người vẫn lén lút đến đây vào mỗi buổi chiều chỉ để ngắm nhìn bức tranh 1 tí...

Nhân Mã dừng lại trước cửa phòng mỹ thuật khi tình cờ nhìn thấy Kim Ngưu đang tần ngần bên khung cửa sổ, mắt chăm chăm nhìn vật gì đó trong phòng....Cậu ta đang nhìn Người đàn bà chết...cách kĩ lưỡng như không muốn bỏ sót phần nào trên khung hình...

_Cậu làm gì đó!?

Mã Mã làm Kim Ngưu giật mình, cậu ta lảo lết quay lại nhìn cô bạn, lắc đầu lia lịa rồi vội vã bỏ về...

_Cậu ta sao thế nhỉ?-Nhân Mã đưa mắt nhìn Kim Ngưu

oOo

_Không!Không,..Tha ỉnh đi, mình không muốn!

Kim Ngưu gào thét, khóc lóc, van xin khẩn thiết. Cậu ta bị bọn Bạch Dương đặt nằm ngang trên lang thang tầng 3 dãy lầu B, đầu bị dúi xuống dưới, mặt cắt không còn giọt máu.

_Ước đi, ước đi, mau ước điều mày muốn đi!-Bạch Dương có vẻ thích thú với trò đùa quái ác này-Chẳng phải mày bảo cái bức tranh quỷ quái đó rất giống bà mẹ quá cố của mày sao?Bây giờ thì ước cho người phụ nữ trong tranh xuất hiện trước mặt mày đi!

“Phải..phải...mau ước đi, ước đi!Mày không có gan để nhảy từ đây xuống hồ bơi nên tụi tao đang giúp mày đấy!...Ha ha ha...”

Bọn đầu gấu cười lên ha hả, ăn hiếp 1 kẻ yếu đuối như Kim Ngưu là trò đùa muôn thuở của những kẻ vai u thịt bắp này.

_Dừng tay!Làm cái trò gì thế!?Mau bỏ cậu ta xuống!

Sư Tử chạy đến can ngăn, nhưng hình như không có tác dụng.

_Mày lấy quyền gì xía vô chuyện của tụi này?-Bạch Dương hất hàm-Tao vẫn bắt nó nhảy đấy!

Đáng lẽ ra Tiểu Bạch chỉ muốn đùa, nhưng không ngờ cái thân hình nhỏ bé của Kim Ngưu lại tuột khỏi cái sơ-mi trên người và rơi thẳng xuống lầu.

“...Chỉ cần thành tâm cầu khẩn...mọi điều ước sẽ thành hiện thực...”

_CHẾT RỒI!-cả Bạch Dương, Sư Tử lẫn đám đầu gấu đều xanh mét cả mặt mày.

“Tùm”

Kim Ngưu rơi xuống hồ bơi...Chỉ thấy mặt nước tung bọt trắng xoá, dập dềnh đôi chút rồi trở lại như cũ...không có thâm động tĩnh gì cả!

Sư Tử vội chạy xuống hồ bơi vớt Ngưu Ngưu lên...Cậu ôm được cái thân người nhỏ bé của Kim Ngưu nhưng không kéo nó lên bờ được, vì nó tuy nhỏ nhưng lại nặng như trâu. Nhân Mã tình cờ cũng có mặt ở hồ bơi, cô nắm tay Sư Tử, giúp cậu đưa Kim Ngưu lên...Các thầy cô cũng xuất hiện kịp thời để đưa Ngưu Ngưu vào phòng y tế.

Nhưng có 1 điều không ai biết rằng....lúc Kim Ngưu chạm vào mặt nước...cũng là lúc trong phòng mỹ thuật tối om kìa...Người đàn bà chết đột nhiên mở mắt...Đôi mắt đỏ ngầu như máu....

PHẦN 8:

oOo

0 giờ 0 phút 0 giây...

Khu tiếng chuông của nhà thờ Đức Bà vang lên cũng là lúc cả khối 10 trường Twenty Stars hồi hộp ngồi trước màn hình máy tính...

Y! đồng loạt báo tin nhắn đến tất cả các nick....

“...Vàng trắng màu đỏ sẽ biến điều ước của hết thầy con người dám hi sinh để thực hiện mong muốn của mình...Nhưng nó phải được đánh đổi...bằng một cái giá đắt nhất trên đời...”

Nguoibantrongbongtoi đã nhắn như thế,...và nhất định nó sẽ xảy ra đúng như những gì tin nhắn này cảnh báo!

oOo

Cũng vào lúc cả khối 10 nhận được tin nhắn từ Nguoibantrongbongtoi, ở phòng mỹ thuật trường Twenty Stars cũng xảy ra 1 số chuyện lạ kì...

Ánh trắng lạnh lẽo lọt qua khung cửa sổ,soi vào gương mặt kiêu diễm trong bức tranh Người đàn bà chết,...Gương mặt vốn đã được sơn trắng bệch lại càng trở nên phờ phạc,đúng như vẻ mặt của 1 cái xác không hồn.Đôi con ngươi đỏ ngầu lảo liên nhìn khắp căn phòng tối om...2 bên mắt không sơn phết mà trở nên thâm quầng,trũng sâu vào bên trong,...Người đàn bà chết bắt đầu động đậy...Nó đặt 1 bàn tay xuống đất rồi đưa cái đầu kinh tởm ra ngoài,...Mái tóc dài loà xoà phết xuống nền nhà...Người đàn bà chết lồm cồm bò ra khỏi bức tranh...

Sau nhiều chuyện kì quái xảy ra,trường bắt đầu muốn bảo vệ trực đêm...Ông bảo vệ lăm lăm cây đèn pin trong tay đến chỗ phòng mỹ thuật.Ông ta nghe có tiếng lục cục bên trong nên tò mò đi xem thử...

_Ai đó?-ông hỏi,đưa ánh đèn pin vào từng góc ngách căn phòng.

Chẳng có ai cả,mọi thứ hoàn toàn vắng lặng.Ông bảo vệ nghĩ chắc là có con mèo hoang nào đó ban đêm vào trong lục lọi nên quay người bỏ đi...

...Bỗng 1 mái tóc dài phủ lên trán ông ta...và...từ từ thong xuống phần mặt...Sau đó là 1 cái đầu người phụ nữ treo lơ lửng trước gương mặt xanh như tàu lá của ông bảo vệ....

8. Chương 8

“Người đàn bà chết mất rồi!”

Cái tin đó nhanh chóng lan khắp trường Twenty Stars,mọi người ủa ngay xuống phòng mỹ thuật để xem có chuyện gì xảy ra...

Các thầy mang cái khung tranh ra....

Nó...chỉ còn là 1 tờ giấy được sơn màu đen...còn hình ảnh người phụ nữ bên trong đã biến mất tăm...

Mọi người sợ hãi nhìn nhau....

_Đêm qua có bảo vệ trực đêm mà?Ông ta đâu!?-thầy hiệu trưởng hỏi.

_Thưa thầy...ông ta...biến mất rồi!

Ai đó đã trả lời thầy như thế.Sau đó thì cảnh sát ập tới xem xét hiện trường...Trong quá trình điều tra,bỗng mọi người nghe trên trần nhà có tiếng động lạ... 1 cái xác đàn ông còn nguyên bộ đồng phục bảo an từ trên trần nhà rơi xuống...Ông ta là người bảo vệ trực tối qua...Và ông ta chết do bị siết cổ!

oOo

“Có người nhìn thấy Người đàn bà chết đang đêm xuất hiện trên trần nhà...Sợ thật,...bức tranh đó bị ma nhập hả?...Có thể...là con ma trong trường mình...Đừng nói bậy,nó sẽ ám cậu đấy!...”

Vụ án bức tranh Người đàn bà chết làm cả trường xôn xao mãi không yên...Ai cũng sợ bức tranh này,họ đề nghị trường huỷ nó đi nhưng thầy hiệu trưởng chỉ gạt đầu cho qua và bức tranh trống rỗng đó vẫn còn ở phòng mỹ thuật...

Người đàn bà chết đang ở quanh quất đâu đó trong trường...

Một buổi tối nọ,khi trong trường không còn 1 bóng người...

Bạch Dương và vài đứa bạn quậy phá của mình đang ở trước cổng trường.Đứa này đạp lên vai đứa kia để leo vào trong...hình như chúng sắp làm chuyện gì mờ ám.Chật vật 1 hồi,chúng cũng vào được bên trong.

Sân trường lúc này chẳng khác nào khu nhà ở bỏ hoang....

_Tụi mình có 3 đứa,3 đứa sẽ đi đến 3 chỗ khác nhau.Nhớ là lựa chỗ nào...bị đồn là có ma đấy nhá!-Bạch Dương cười bí hiểm nhìn 2 đứa kia.

_Trò này...tụi tao thấy không nên chơi!

_Tụi bây nhát quá!Người ta đồn thổi chứ không có ma cở gì đâu mà sợ.

_Tao...tao sẽ tới nhà vệ sinh,thằng kia tới chỗ hồ bơi,còn mày...

_Tao sẽ tới phòng mỹ thuật!Ha ha ha-Bạch Dương cười đắc chí.

Phòng mỹ thuật ẩn mình dưới bóng cây me già,im lặng và âm u đến đáng sợ...Hình như người ta quên khoá cửa,...cũng phải thôi,ai cũng lánh xa cái chỗ này cả!

Bạch Dương lần mò đẩy cửa bước vào...Nó mò mẫm mãi mới tìm được công tắc điện.

Cả căn phòng bừng sáng sau tiếng “cách” của cái công tắc.Bạch Dương nhìn xung quanh,không có gì cả.Nó thở phào nhẹ nhõm,tung tăng lại gần cái khung tranh đen kịt của Người đàn bà chết...

_Thì ra chỉ là tin đồn nhảm!-Bạch Dương vịn tay lên khung tranh.

Bỗng nó cảm thấy sau lưng nhồn nhột,có cái gì giống như nhúm lông gà đang quét lên lưng nó....1 mái tóc dài phủ lên vai...rồi lên cả phần mặt...Bạch Dương cảm thấy sau gáy mình lạnh lạnh,nó run cầm cập quay mặt lại nhìn cái vật đang ở phía sau mình...Một cái đầu người gớm ghiếc treo lơ lửng trước mặt Bạch Dương...

Bạch Dương hoảng sợ bỏ chạy về phía cầu thang,nó leo lên tầng trên để thoát thân.Bạch Dương trốn vào 1 góc phòng học,mặt tím ngắt,nó ôm ngực thở hồng hộc..

Có tiếng gì đó ngoài cầu thang...mỗi lúc 1 gần...

Người đàn bà chết đang bò lên lầu...Nó là 1 con quỷ gớm ghiếc với cái đầu bù xù tóc tai,gương mặt trắng bệch,đôi mắt đỏ ngầu như máu và chỉ có 1 nửa thân trên...Nó không có chân!Con quỷ đó dùng 2 tay kéo lê cái thân người thiếu mất 1 phần lên từng bậc cầu thang...Nó gây ra những tiếng động quái dị như con rắn khổng lồ đang bò lết...

Bạch Dương nghe rõ cả tiếng bình bịch của quả tim trong lồng ngực,nó lồm lết nhìn về phía cầu thang...Dưới ánh trăng,1 mái tóc đen bồm xồm lộ ra sau bức tường gạch trắng....Rồi 1 gương mặt kinh tởm xuất hiện...Người đàn bà chết đã đến!Dưới ánh trăng,nó không khác gì 1 cái sọ người đang di chuyển...

Nó đang tìm Bạch Dương...

AAAAAAAAA.....!!!!

Tiếng kêu la thảm thiết làm 2 thằng bạn quậy phá của Tiểu Bạch chạy vội ra dây lầu gần phòng mỹ thuật.Chúng nhìn thấy Bạch Dương nằm sòng soài dưới nền xi-măng,từ lớp áo thun,máu tươi chảy ra ướt cả 1 khoảng sân...Và chúng nó bất gặp trên lầu....1 người phụ nữ có dung nhan xác chết đang nhìn chằm chằm cái thân máu me bên dưới

PHAN 9

_____oOo_____

“BẠCH DƯƠNG CHẾT RỒI!”

Mã Mã há hốc mồm khi nghe tin đó.

__Ừ,nó chết gần phòng mỹ thuật.-Sư Tử nói.

“Ha..ha...ha...ha ha...”

Tiếng cười rúc rích làm Sư Tử và Nhân Mã giật mình.Thì ra là Kim Ngưu,thằng bé đầu muông dừ với cái thân hình ốm yếu đang khẽ run lên vì vui sướng.

__Là mẹ!Mẹ đã trả thù ỉnh!Mẹ...mẹ đã sống lại!Ha ha ha...-Ngưu Ngưu cười như hoá dại.

Sư Tử và Nhân Mã chỉ biết tròn mắt nhìn nhau...

Giờ ra chơi,Mã Mã gặng hỏi Sư Tử về hoàn cảnh của Ngưu Ngưu,vì cô thấy 2 người hay đi chung với nhau.

Ngưu Ngưu đang sống với ông bà ngoại,khi cậu ta còn nhỏ,người cha bỏ đi làm ăn xa rồi biệt tích luôn từ đó.Người mẹ cô út đưa con về nhà mình nuôi nấng...Sau đó,nghe đâu mẹ cậu ngoại tình với 1 người đàn ông khác...Nhưng ông ta là 1 kẻ lừa dối...Hắn gặt hết tài sản và nhan sắc của người đàn bà nhẹ dạ rồi biến đi không nói 1 lời...Mẹ Kim Ngưu đau buồn tự vẫn,để lại đứa con thơ cho ông bà ngoại....

Khi nhìn thấy bức tranh Người đàn bà chết,Ngưu Ngưu đã khóc như mưa,...Vì...nó giống y hệt người mẹ quá cố của cậu ta...Ngày nào,Kim Ngưu cũng phải ghé qua phòng mỹ thuật ít nhất 1 lần để được gặp “mẹ”.

Cậu ta từng tâm sự với Sư Tử rằng cậu muốn người mẹ trong tranh có thể bước ra gặp cậu dù chỉ 1 lần...Và bây giờ thì Người đàn bà chết đã sống lại thật...

_____oOo_____

Đêm hôm đó tại nhà Nhân Mã...

Nhạc chuông bài On the Floor làm Mã Mã đang gà gât trên bàn giặt mình bật dậy.

“A lô,Mã Mã hả?Cậu đi cùng mình đến trường được không?”-là giọng của Sư Tử.

“Đến trường!!!?Đến trường...giờ này ư?”

“Chuyện gấp lắm!Kim Ngưu...nó nói nó muốn...gặp ”mẹ“!Phải tới ngăn cái thằng đàn ấy lại,không thì nó chết mất!”

“Được rồi,đợi mình ở công viên nhé!”

Sư Tử và Nhân Mã gặp nhau ở công viên rồi cùng đạp xe tới trường....Trước cổng trường trung học Twenty Stars là cái xe đạp lùn màu đỏ chói của Kim Ngưu...Đến trễ 1 bước rồi,cái thằng đàn đó đã leo vào trong tim.“mẹ”!

Mồ hôi của Kim Ngưu làm ướt cả cây đèn pin trong tay,cậu bước từng bước chân gấp gấp đèn phòng mỹ thuật.

“Mẹ ơi,con nhất định phải gặp được mẹ!”

Kim Ngưu bước vào phòng mỹ thuật...

“Cách”-cả căn phòng lập tức sáng bừng lên.

__Mẹ ơi,mẹ ở đâu?

Ngưu Ngưu tìm kiếm xung quanh phòng,không có ai cả.

Trên trần nhà..có cái gì đang di chuyển....

...1 mái tóc dài phủ xuống mặt Kim Ngưu...Người đàn bà chết....nó đang treo cái đầu của mình trên trần nhà...

Á!-Kim Ngưu hét lên,té khụy xuống đất.

Người đàn bà chết cũng thả người xuống sàn nhà...Nó lê bộ tóc dài loà xoà của mình đến gần Kim Ngưu...Ngưu Ngưu sợ hãi lùi ra xa...

“Sợ?...Tại sao lại sợ....Chẳng phải mày muốn gặp mẹ sao?”

1 giọng nói the thé khó nghe vang lên văng vẳng đầu đây....

Người đàn bà chết mỗi lúc mỗi đến gần hơn....

“Mẹ của mày...chẳng phải rất giống bức tranh đó sao?...Đây là điều ước của mày....Tại sao mày lại sợ...?”

Ngưu kinh hãi nhìn 2 con mắt trũng sâu,thâm quầng trên gương mặt trắng bệch của Người đàn bà chết.Thật sự,trong tranh nó rất giống mẹ cậu.Nhưng bây giờ nó là 1 con quỷ gớm ghiếc chỉ biết giết người...

_Không!Không!Không phải mẹ!Không phải mẹ!

Kim Ngưu hét lên rồi vùng chạy khỏi phòng mỹ thuật...Người đàn bà chết đuổi theo,nó bò bằng 2 tay trên trần nhà...Và nó di chuyển rất nhanh!

“...Điều ước đã được thực hiện...Và bây giờ đến phiên mày phải trả giá...”

Tiếng hét của Kim Ngưu làm Sư Tử và Nhân Mã lạnh cả người.Cả 2 tức tốc chạy ngay đến phòng mỹ thuật,nhưng không tìm thấy gì cả.Sư Tử đề nghị chia là 2 phía,mỗi người tìm 1 hướng khác cho nhanh.

Sư Tử đến chỗ hành lang nối từ phòng mỹ thuật đến cầu thang thì nghe tiếng la hét của Kim Ngưu...Và...cũng nhìn thấy con quái vật đang bám trên trần nhà...Nghe tiếng người,con quái vật khẽ quay mặt lại...

Gương mặt kinh tởm đó làm Sư Tử hoảng sợ chột lùi lại.

_Sư Tử!Cứu mình với!

Người đàn bà chết không để ý đến kẻ phía sau.Mái tóc của nó bỗng kéo dài ra,cuốn lấy người của Ngưu Ngưu lôi lên cầu thang...Ngưu Ngưu đưa đôi mắt hoảng loạn của mình nhìn Sư Tử cầu cứu.Miệng cậu bị nhét đầy bởi tóc,chỉ có thể rên lên ư ử...

Con quái vật lôi Ngưu Ngưu đi rất nhanh,Sư Tử không suy nghĩ nhiều,lập tức đuổi theo.Sư Tử tóm được 1 chân của Ngưu Ngưu kéo lại...Nhưng con quái vật khoẻ hơn cậu tưởng,cả người Ngưu Ngưu bị nó lôi tuốt lên cầu thang...Sư Tử chỉ giữ lại được chiếc giày của Ngưu...

“Rầm”-cửa cầu thang bỗng dưng kéo sầm lại.

_Mở ra!Mở ra mau,đồ khốn kiếp!

Sư Tử vừa đập cửa vừa kêu...

Trên lầu không còn tiếng động gì cả...

Đúng lúc đó thì Mã Mã trở lại tìm Sư Tử...Chỉ thấy cậu ta cầm 1 chiếc giày,đang ngồi phịch dưới cầu thang.

_Có chuyện gì vậy?-Nhân Mã hỏi.

_Kim Ngưu...mất rồi!

oOo

Sáng hôm sau...người ta tìm thấy 1 cậu bé nằm gục chết trong nhà vệ sinh của tầng 3 dãy lầu B....Cậu ta bị siết cổ!...Cũng trong sáng hôm đó...Người đàn bà chết đã trở lại trong tranh...Nhưng nó không nhắm mắt nữa!...Nó mở đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn trân trân vào người đối diện!

Bức tranh sau đó bị thiêu huỷ...Còn Kim Ngưu thì được đưa về nhà an táng...Cuối cùng thì cậu ta cũng thật sự gặp được mẹ mình!

Đây là phần ngoại truyện của series Ngôi trường của những lời nguyện,nói về mùa hè của nhân vật Xử Nữ khi tạm chia tay trường trung học Twenty stars....Ai là mem Xử Nữ nhớ vào coi nha!

PHẦN 10 :KÌ NGHỈ KINH HOÀNG

Xử Nữ kéo lê chiếc va-li nặng trĩu lên toa xe lửa.Vừa chạm được vào băng ghế gần cửa sổ,cô đặt phịch mông xuống thở phào nhẹ nhõm.Xử Nữ nhìn quanh,tuy là mùa hè nhưng chuyến xe lửa về Sơn Lâm có vẻ hơi hiu quạnh.Cũng không có gì lạ là vậy,vì vùng Sơn Lâm vốn rất hoang sơ,hẻo lánh,không kể đến vùng ngoại

ô,cả trung tâm thành phố cũng chỉ là 1 khoảng đất nhỏ rộng bằng vài khu phố tại cái nơi sầm uất này gộp lại.

Xe lửa bắt đầu lê bánh...Xử Nữ nhìn từng hàng cây lướt qua trước mắt...

“Tạm thời nên tránh xa đô thị rộng lớn này cho tâm hồn thanh thản...”

oOo

Xử Nữ dừng chân tại 1 ngôi nhà gỗ nhỏ nhắn,xinh xắn nhưng có vẻ âm u,bề bộn.Cây cỏ xung quanh chết khô gần hết,hàng rào loang lổ rêu phong còn bên trong nhà,nhìn qua mấy ô cửa sổ mở toang hoác với những tấm màn che lùm xùm thì chỉ thấy 1 mùi ẩm thấp khó chịu xộc qua lỗ mũi khiến người ta buồn ối.

“Sao mình phải ở suốt 1 tuần tại cái nơi bẩn thỉu này chứ?”-Xử Nữ tỏ ra khó chịu khi nhìn thấy ngôi nhà.

Đúng lúc đó thì cái điện thoại trong ví cô kêu lên “tút tut”....

“A lô,Xử Nữ hả con,con đến căn nhà nghỉ mới ở Sơn Lâm chưa?”

“Rồi mẹ ạ,nó chẳng khác nào nhà hoang.Sao bố mẹ không chọn căn nào tốt hơn?”

“Nó hơi cũ và lụp xụp nhưng rất rẻ con ạ!Chính bố mẹ cũng không ngờ người chủ thuê căn nhà này lại chịu trả với giá rẻ mạt như thế.”

“Vậy bố mẹ định cho con 1 mình dọn dẹp cái nơi này à?”

“Con cứ ở trước vài ngày,ít hôm nữa bố mẹ sẽ lên cùng con!”

“Tít...tít...tít.....”

Xử Nữ bực dọc lục túi lấy khoá mở cửa.Lạy Chúa,kì nghỉ hè của cô sẽ phải dành 1 tuần ở nơi gớm ghiếc này sao?

_Này cháu ơi!

1 ông lão ăn mặc kiểu nông dân đứng bên hàng rào gọi Xử Nữ.

_Cháu định ở lại ngôi nhà này à?

Xử Nữ ngẩng mặt lên và bắt gặp thái độ kì lạ của ông lão ấy.Hình như ông ta dò hỏi,nhưng trong dò hỏi lại có vẻ e dè,ái ngại...

_Vâng,bố mẹ cháu mua ngôi nhà này để nghỉ hè ông ạ!

Xử Nữ dứt chìa khoá vào ổ,cái chìa không vừa vặn lắm nên cố ra sức vặn liên tục làm nắm đấm cửa kêu lên cạch cạch,tưởng như sắp sứt ra ngoài đến nơi.

_Nhưng như thế thì có sao không hả ông?

_À...ờ...chỉ là...cháu phải cẩn thận!

_Cẩn thận gì ạ?-Xử Nữ cuối cùng cũng mở được cánh cửa cứng đầu,cô lau mồ hôi trán và kéo cái va-li vào trong.

_Không có gì,chỉ là...ngôi nhà này hơi cũ nên...cháu phải cẩn thận!

Ông lão nói xong thì vội vàng bỏ đi ngay,Xử Nữ cảm thấy ông già này thật cổ quái làm sao.Nhưng thái độ kì quặc của ông già cũng không làm cô khó chịu bằng cái mớ hỗn độn,bừa bải trong căn nhà tối tăm,ẩm thấp này!

oOo

Tiểu Nữ mất cả buổi sáng để dọn dẹp căn nhà,bây giờ thì nó trông khá hơn trước rất nhiều.

Mặt trời ngả bóng về Tây,đồng hồ cho biết đã hơn 5 giờ rưỡi chiều.Xử Nữ ngồi phịch xuống bộ sô-pha vừa lau chùi kĩ lưỡng ngả lưng 1 lát.Chợt cô nhớ đến cái máy ảnh chụp lấy liền trong va-li.

Lâu rồi Xử Nữ không dùng đến nó, kể từ sau vụ của Thiên Yết, nó dường như chỉ có 1 vị trí duy nhất là trong túi đồ du lịch của gia đình.

__Phải chụp 1 bộ kỉ niệm chứ!

Xử Nữ lấy cái máy ảnh ra rồi hí hửng mang nó đến trước tấm gương trong nhà tắm. Cô vừa cười thật tươi vừa đưa ống kính lên...

“Phụt!”-ánh đèn Flash nhá lên.

Xử Nữ đưa tay hứng dưới khe trả hình nhưng mãi cũng chẳng thấy tấm ảnh nào chui ra.

__Kì thật, nó hỏng rồi sao!?-Xử Nữ nhăn mặt vỗ vỗ cái máy ảnh-Đúng là xui xẻo!

Tiểu Nữ bực mình vứt cái máy ảnh lên ghế sô-pha rồi bỏ vào mang va-li quần áo vào phòng ngủ.

Sau khi Xử Nữ đi mất bóng, cái máy ảnh mới kêu lên rè rè rồi nhả ảnh ra... Tấm ảnh nhẹ tênh rớt xuống gầm sô-pha... Trong ảnh là gương mặt Xử Nữ đang cười rất tươi... Nhưng... phía sau còn có 1 gương mặt khác.

...1 bóng người mặt bộ váy trắng kiểu của thập niên 80 đứng lù lù sau lưng Xử Nữ... Mái tóc dài hơi rối phủ kín 2 bên mặt... Chỉ chừa lại hốc mắt trũng sâu, thâm quầng với con ngươi tròn, trắng đục... Cái nhìn đầy oán hận chọc vào sống lưng kẻ ngây ngô trong hình...

9. Chương 9

Trong nhà có tổng cộng 3 phòng ngủ, nhưng 2 căn dưới tầng trệt cực kì bẩn thỉu và tối tăm...

Xử Nữ phải bịt kín miệng, mũi để khỏi buồn nôn vì cái mùi khó ngửi bốc ra sau cánh cửa. Chỉ còn phòng nằm sát mái nhà là chưa đến thôi.

Căn phòng này hơi nhỏ hẹp nhưng sáng sủa vì 4 bề đều có cửa sổ, nó là phần trên cùng của ngôi nhà, ở đây gần phần mái đến nỗi chỉ cần với tay ra cửa sổ là chạm được phần trên cùng của mái.

Điều làm Tiểu Nữ chú ý là trong phòng ngoài cái giường sắt cũ kĩ ra còn có 1 cái tủ quần áo không khoá-điều mà 2 căn phòng dưới nhà không có.

“Tốt, vậy là có chỗ móc quần áo rồi!”

Xử Nữ mở 2 cánh cửa tủ bằng gỗ bám đầy bụi ra... Bên trong là 1 cái váy dài màu trắng kiểu khá xưa. Bộ váy không bị gián chuột cắn phá nên còn rất nguyên vẹn, tuy trên nền vải trắng đã lấm chấm vết ố vàng...

“Cũng đẹp lắm!”-Xử Nữ lấy bộ váy ra xem-“Hợp với mình đấy nhỉ!”

Đùa cợt với cái váy 1 chút, cô vứt nó xuống cạnh gầm giường rồi lấy quần áo của mình xếp vào trong tủ.

...Dưới gầm giường phát ra tiếng kêu kì quái... 1 thứ âm thanh rên rỉ rợn người....

Bộ váy trắng bị cánh tay trắng bệch vươn ra từ dưới gầm giường kéo tuột vào trong....

Xử Nữ bỗng thấy sống lưng mình lạnh toát, cô bất ngờ quay lại quan sát sau lưng 1 lúc. Mọi thứ đều rất bình thường!

“Phù... Chắc mình tưởng tượng nhiều quá rồi!”

PHẦN 11

oOo

Buổi tối ở cái vùng quê hẻo lánh này thật sự “yên bình” quá mức. Mỗi căn nhà đều cách khá xa nhau nên về đêm, ngoài tiếng rì rào của mấy hàng thông cao ngất, tiếng chim cú ăn đêm rùng rợn đến gai người và tiếng của bọn côn trùng kêu rì rả thì chẳng tìm đâu ra 1 ít tiếng người cười nói.

Xử Nữ không tìm thấy cái TV nào trong ngôi nhà ọp ẹp này, chỉ có mỗi cái radio cũ trong phòng khách. Cô cầm cái radio lên sẫm soi, vớ vài cái vào thân máy.

__Nó còn hoạt động không nhỉ?

Xử Nữ mở hết nút này tới nút khác nhưng cái radio vẫn im re. Chán nản, cô đặt cái nó lên bàn kê đánh bốp.

“Rè...rè...rè...”

Cái radio bỗng phát ra những tiếng kêu rột roẹt...nó bắt đầu hoạt động, mặc dù có hơi rò rỉ...

“Rè...rè...Bản tin 8 giờ1 vụ thảm sát đâm máu xảy ra tại căn nhà số 13 đường...rè...rè...ngoại ô thành phố Sơn Lâm...Rè rè...Người chủ nhà mắc chứng tàn bạo...ra tay đánh 1 cô hầu gái cho tới chết....rè rè...rồi vứt xác xuống cái giếng sau vườn....”

__Trời, ai mà tàn nhẫn thế nhỉ?-Xử Nữ vừa nghe vừa bình luận.

“Rè...rè...Người hàng xóm báo tin này cho cảnh sát....rè rè.....Sở cảnh sát Sơn Lâm...rè rè...đã cho người đến điều tra....nhưng....ông chủ..rè rè....đã bỏ trốn...”

__Đúng là thất đức!-Xử Nữ trầm trồ.

Có tiếng động lạ phía sau nhà, Tiểu Nữ vội chạy ra sau xem có chuyện gì. Bỏ mặc cái radio vẫn rò roẹt báo 1 bản tin chưa hoàn chỉnh...

“Rè...rè...Xác của cô gái....sau cùng cũng được tìm thấy....trên người vẫn còn mặc bộ đầm ngủ màu trắng...rè...rè...rè.....Kết thúc bản tin ngày 16 tháng 8 năm 1982....”

Xử Nữ chạy ra sau bếp thì thấy 1 con mèo đang treo qua cửa thông gió. Nghe tiếng người, con mèo vội nhảy vọt xuống đất rồi phóng ra sau vườn. Xử Nữ chỉ kịp nhận ra nó là con mèo mun lông đen mượt, 2 mắt xanh lè như 2 con đom đóm khổng lồ.

Nó cướp mất con cá khô cô vừa bỏ vào tủ lạnh hồi sáng, không thể tha thứ được. Xử Nữ bèn xắn tay áo chạy ra vườn sau đuổi theo con mèo. Con mèo di chuyển rất nhanh làm Tiểu Nữ chạy theo muốn hụt hơi. Nó dẫn cô ra 1 cái giếng bỏ hoang trong vườn...ẩn hiện sau màn sương ngày càng dày đặc.

Con mèo quay lại nhìn Xử Nữ đang vừa loạn choạng đuổi theo, vừa kêu í ới đòi lại con cá. Nó bèn co giò phóng ngang qua cái giếng rồi mất hút sau hàng thông già lạnh lẽo....

Xử Nữ mệt nhoài, không thể đuổi theo được nữa. Lớp sương đêm làm người Nữ run lên bần bật, cô nhìn quanh quất cái chốn thê lương này và phát hiện ra cái giếng cũ.

“Dân ở đây thích đào giếng hơn dùng nước máy nhỉ!”-cô nàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ-“Mà cái ông chủ nhà kia cũng thiệt...Ông ta vứt xác xuống giếng thì ai mà dám múc nước dưới đó mà dùng chứ!”

“Bạn có từng nghe về truyền thuyết linh miu có thể hồi sinh xác chết không?...Theo tích xưa kể lại...Linh miu là con mèo đen, mắt xanh và nhìn được trong bóng tối...Nó thường kiếm ăn quanh quẩn ở nơi có nhiều mùi tử khí...Nếu trong nhà có 1 xác chết...Tốt nhất bạn nên canh chừng con vật này....Đừng bao giờ để nó nhảy qua cái xác!”

_____oOo_____

0 giờ 0 phút 0 giây...

“Boang...boang..boang...”

Chiếc đồng hồ quả lắc tưởng đã chết từ lâu bỗng nghiêng rặng ken két kêu lên những tiếng chuông nối nhau làm vang động cả ngôi nhà...

Xử Nữ đang ngủ gật trên ghế sofa sau khi đã xem xong hết mấy quyển sách mang theo cũng bị tiếng chuông làm chấn động. Cô lồm cồm bò dậy, gà gật nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

“Mình nghĩ nó hỏng lâu rồi chứ!”

Xử Nữ chợt nhận ra mình không thể ngủ mãi ở phòng khách cho tới sáng, vì cô phát hiện tiếng rúc rích của mấy con chuột đầu đó quanh phòng.

Cô tắt đèn phòng khách rồi lẩn mò trong bóng tối hành lang để lên căn phòng trên cùng cô dọn tới ban sáng.

“Cạch”

Xử Nữ mở công tắc đèn hành lang. Nhưng cái đèn nháy lên mấy phát rồi phụt tắt ngay. Tiểu Nữ nổi giận bật lên bệt xuống công tắc đèn liên tục. Ánh đèn cũng theo đó mà chớp nhoáng cứ sáng lại tối liên hồi.

Nhưng...khi ánh sáng loé lên...Xử Nữ nhìn thấy cái gì đó đang đứng thù lù cuối hành lang...Ánh đèn mờ mờ không rọi được phần trên...Nhưng nó soi rõ phần dưới của cái bóng cạnh cầu thang đó!

...Một phần váy màu trắng và 2 bàn chân cũng trắng bệch lộ ra dưới ánh đèn...

.....Ánh trắng ngoài cửa sổ lọt vào khe quét qua phần mặt....

.....Cái đầu tóc bù xù với dung nhan trông hết như pho tượng cũ và con người trắng dã sau làn tóc rối làm Xử Nữ hét lên....

Cô định bỏ chạy nhưng lại trượt chân té phịch xuống đất, đầu va vào tường và bất tỉnh...

oOo

Những tia nắng đầu tiên quét qua mặt khiến Xử Nữ giật mình ngồi bật dậy. Cô vẫn đang nằm trên bộ sofa, bên cạnh là mấy quyển sách vứt lung tung.

“Mình gặp ác mộng chẳng?”-Xử Nữ xoa xoa đầu.

Đầu cô nhứt như búa bổ, cô loạn choạng ngồi dậy bước từng bước nặng nhọc vào phòng tắm.

....Trên trần nhà...phía sau Xử Nữ....1 nhúm tóc dài thông xuống....5 ngón tay trắng muốt nhưng không hề có móng bám chặt vào tường.... 1 gương mặt xanh xao, hốc hác với cặp mắt trũng sâu, 2 con ngươi to lồ lộ như muốn lọt ra ngoài...Nó há cái mồm rộng ngoác nhưng đen kịt...rên lên khe khẽ....

...Cái đầu treo ngược đó nhìn chăm chăm vào Xử Nữ đang khuất bóng cuối hành lang...

oOo

Xử Nữ đang nhổ bỏ mấy cây khô héo hắt trước nhà thì ông hàng xóm hôm qua mom mem đến hỏi thăm.

_Đêm qua có chuyện gì không cháu?-ông ta có vẻ rất quan tâm.

_Mèo hoang leo vào nhà trộm thức ăn ạ!-Xử Nữ vừa làm vừa nói, cố tỏ ra lạnh lùng với ông ta.

Ông già có vẻ không quan tâm tới thái độ của cô gái, ông ta vẫn tiếp tục hỏi han đủ thứ và khi đã xác định rõ mọi thứ vẫn bình thường, ông mới bắt đầu gợi chuyện về quá khứ của ngôi nhà này...

_Cháu biết không, ngôi nhà này có 1 bí mật...

_Bí mật?-Xử Nữ buông cái xẻng trên tay xuống, chạy lại hỏi ông già-Bí mật gì hả ông?

Ông lão nhìn xung quanh 1 lúc rồi rí vào tai Xử Nữ 1 câu chuyện cũ xảy ra 30 năm trước....

Một cô gái trẻ xin vào giúp việc cho người đàn ông trung niên sống cô đơn trong ngôi nhà này...Người đàn ông cực kỳ khó tính và hung bạo, ông ta thường xuyên kiểm soát hành hạ, đánh đập người làm để thoả mãn cơn nóng giận của mình...

1 đêm nọ, người đàn ông xay xin bước vào nhà và chửi mắng cô người làm tàn tệ...Cô ta nhẫn nhịn vào trong mang trà cho chủ, nhưng vô ý làm đổ cả bình nước nóng vào người ông ta...Người chủ nhà nổi trận lôi đình, đánh đập cô gái cô cùng tàn nhẫn, mặc cho cô ta khóc lóc van xin...

Đến khi rượu trong người đã tan được phần nào, ông ta mới nhận ra mình đã lỡ tay đánh chết cô hầu gái...Sợ tội, ông ta vứt xác cô xuống cái giếng sau nhà rồi bỏ trốn mất tăm...

“Câu chuyện này nghe quen quen..”-Xử Nữ vò đầu bứt tóc-“Mình nghe ở đâu rồi thì phải!”

__Cháu biết sau đó thế nào không?

__Sao ạ?

...Sau 1 thời gian trốn chạy,đột nhiên ông ta đến xin cảnh sát tổng ông ta vào tù...Người đàn ông đó chỉ ở tù được 1 năm thì hoá dại rồi tự vẫn ngay trong ngục...Nghe nhiều người kể lại,ông ta thường xuyên mơ thấy ác mộng và bảo là trông thấy linh hồn cô hầu gái ám theo mình...

Câu chuyện của ông lão làm Xử Nữ toát hết mồ hôi...Là trùng hợp sao?Nó giống hệt như bản tin đêm qua cô vừa nghe trên radio...

Ông lão thở dài...Ông bảo câu chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi...Và cô hầu gái kia cũng rất đáng thương...Cô ta là người di dân sang đây cùng bố mẹ trong chiến tranh...Người nhà của cô đều mất,cô ấy côi cút 1 mình đi xin việc làm khắp nơi,mong có thể sớm kiếm đủ tiền để trở về quê hương...

PHẦN 12

_____oOo_____

Tối....

Xử Nữ không tài nào ngủ được vì đèn mở sáng trưng.Nhưng cô không dám tắt đèn đi ngủ,cô bị câu chuyện ban sáng ám ảnh...Xử Nữ lẩn lộn,trần trọc trên giường.Mắt nhắm nghiền nhưng 2 tai thì cứ nghe ngóng mãi xung quanh xem có động tĩnh gì không...

“Rè..rè...roẹt...!”

...Có tiếng gì đó nghe rất quen...Hình như là tiếng radio...

....Tiếng hát của 1 cô gái....

....Là bài Ca-chiu-sa....Bài hát này rất thịnh hành ở Nga,nhất là vào thời chiến tranh chống phát-xít...Nó được dịch ra rất nhiều thứ tiếng,nhưng cái mà Xử Nữ đang nghe là tiếng Nga chính cống!

“Roẹt...roẹt..rè..rè...”

Tiếng hát trong trẻo kia tắt ngấm,thay vào đó là đủ thứ âm thanh hỗn tạp...Tiếng khóc,tiếng chửi rủa,tiếng la hét,tiếng đánh đập,tiếng van xin...

“Đừng...xin hãy tha cho tôi!Tha cho tôi...Đồ vô dụng....Đồ khốn kiếp!...Đồ nửa dơi nửa chuột....Mày đúng là đáng chết!...”

Xử Nữ trùm mền kín đầu,run lên bần bật...

“Kẹt...”

Hình như có người đang mở cửa phòng...

Xử Nữ nhìn thấy có 1 bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng hé cánh cửa gỗ ra 1 khe hở để nhìn vào trong...

...Bàn tay xương xẩu hơi lấm lem bùn đất...Các đầu ngón tay bị rút hết móng ra,loang lổ thịt và máu....

....1 con mắt thâm đen,mở trừng trừng nhưng không trắng dã như cô từng thấy...Nó xanh lè như mắt mèo hoang...Nó quét từ đỉnh đầu xuống chân Xử Nữ...tỉ mỉ như con thú dữ quan sát miếng mồi ngon...

Xử Nữ cắn chặt vào lớp nệm cho khỏi khóc thét trong lúc này...

...Con ma chỉ nhìn cô cẩn thận 1 lúc lâu rồi khép cửa lại...Hình như nó bỏ đi..Nó không làm gì cô cả...

Xử Nữ thở phào rồi gục luôn trong chăn ngủ cho tới sáng...

_____oOo_____

Xử Nữ tung chăn ngồi dậy,khi trời sáng hửng cô mới dám bước xuống giường...

Nhưng 2 chân vừa chạm đất,cô đã giẫm phải cái gì dưới sàn nhà...

“1 tấm ảnh gia đình!”

Xử Nữ để tấm ảnh lại gần xem cho rõ.

1 người Nga da trắng tóc vàng đứng cạnh người vợ Châu Á và đứa con gái lai rất xinh đẹp. Tấm ảnh đã cũ lắm rồi, nó bị chuột gặm hết 1 phần là chuyển màu vàng đục... Nhưng những người trong hình thì vẫn còn trông rõ lắm.

Xử Nữ chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ thu dọn hết quần áo vào va-li.

“Phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này!”

_____oOo_____

_Cháu định về thành phố à?

Ông lão hàng xóm lại xuất hiện.

_Vâng, cháu không thể tiếp tục ở lại nơi ma quỷ này ông ạ!

_Cháu không nghe tin tức hôm qua sao? Đường ray xe lửa do sạt lở nên hư hại nặng, nhà ga bây giờ ngưng hoạt động rồi cháu à!

CÁI GÌ?

Xử Nữ lớn tiếng kêu lên khi nghe tin đó.

Vậy là cô phải tiếp tục chịu đựng ngôi nhà này ít nhất là 1 tháng nữa...

_Cháu gấp lắm à?

_Không...không ông ạ...Ông ơi, thế cô hầu gái từng sống trong nhà này...cô ta...-Xử Nữ lấp bắp.

_À...cô ta là cô gái lai Nga rất xinh đẹp! Ông đã kể cháu nghe chưa nhỉ? Mỗi khi buồn cô ta hay ngồi hát vu vơ trong phòng hầm đáy, hát bằng tiếng Nga...Thì thoảng bây giờ người ta cũng hay nghe thấy, vì phòng cô ta ở trên cùng mà!

Phòng trên cùng...chẳng phải là phòng mà Xử Nữ đang ở sao???

10. Chương 10: Đoạn Kết

Đêm nay trời mưa vẫn vũ...

Những cơn goings gào thét trên mái nhà như tiếng gầm gừ giận dữ của 1 con quỷ vô hình...

Xử Nữ không dám ngủ nữa, cô dọn hết đồ đạc, chần gối xuống sô-pha, mở đèn sáng trưng cho đỡ sợ.

Ngoài giếng cạn...1 bàn tay mò mẫm lên thành giếng...Rồi 1 gương mặt gớm ghiếc với đôi mắt xanh lè phát sáng trong đêm cũng ngoi lên từ lòng đất lạnh...Nó cổ trườn cái thân mình dẻo quẹo như bị rút hết xương ra khỏi giếng....

“Tút tut tut....”

“A lô, Xử Nữ hả? Nhân Mã đây, đi chơi vui không?”

“A lô, Mã Mã hả? Mình đang khổ muốn chết đây! Chốn này thật khủng khiếp!”

Rồi Xử Nữ kể cho Nhân Mã nghe 1 mạch về những chuyện ma quái mình gặp phải ở đây.

Mã Mã chăm chú lắng nghe, nhưng cô bỗng phát hiện tiếng khò khè rất lạ trong yên lặng...

...Nó giống như tiếng thở phì phò...nhưng cũng giống như tiếng rên rỉ của 1 cô gái...

“Xử Nữ, có ai bên cạnh cậu hả?”

“Làm gì có ai...”

Xử Nữ bỗng thấy sau ót mình lạnh buốt....1 làn hơi lạnh lẽo,hôi thối đang phả vào cổ cô...

...Cô khẽ quay người lại...Và bắt gặp gương mặt gớm ghiếc,kinh tởm đó đang ở ngay sau lưng mình...Nó đặt 2 bàn tay như 2 nhánh cây khô lên người cô...

Nhân Mã nghe thấy Xử Nữ hét lên trong điện thoại...

...Sau đó chỉ còn những tiếng “tít tít” thật dài...

Xử Nữ bỏ chạy lên phòng và khoá cửa thật chặt.Cô chui xuống gầm giường trốn,mặt cắt không còn giọt máu nào...

Lạy Chúa!Chuyện gì đang xảy ra đây????

...Có tiếng bước chân...Càng lúc càng gần...

...Con ma đó đang bước lên cầu thang...Nó đi 1 cách rất kì cục...2 xẻ ra hình chữ V,dáng đi không khác gì con robot bị hư...Nó để lại tiếng bước chân bồm bộp trên nền nhà bằng gỗ,nghe sờn cả gai óc...

Xử Nữ sợ đến nổi mồ hôi ra ướt áo,2 hàm răng va lắp cặp vào nhau.

...Mọi tiếng động chợt im bất...Mọi thứ lại chìm vào không gian tĩnh mịch...

“Có lẽ nó cũng bỏ đi như ngày hôm qua!”

Xử Nữ mừng thầm,cô vẫn không dám mở mắt ra,chỉ đưa tay quơ quào ra khỏi gầm giường...

Cô chộp được cái gì rất lạ..Lạnh ngắt,cứng đờ như nước đá...Xử Nữ xoa xoa cái vật ấy hồi lâu rồi mở mắt ra...

Cái chân,cô chộp được cái chân trắng muốt của con ma nữ đó!

Lúc này thì Tiểu Nữ không còn la nổi nữa...Khi con ma đưa cái đầu gớm ghiếc xuống gầm giường nhìn cô trân trân...Đôi mắt của nó xanh lè nhưng vẫn hằn lên những vết máu đỏ ngầu giận dữ...

__Hãy tha cho tôi,tôi không làm gì cô cả,người hại cô đã chết rồi...Hãy xuống địa ngục mà tìm ông ấy!-Xử Nữ chấp tay van xin.

“....Tôi...chết rất oan ức...rất oan ức...”

PHẦN 13

Con ma rên lên hư hử,...tuy không dám nhìn vào mặt nó nhưng Xử Nữ có thể cảm nhận được...Nó bắt đầu khóc,tiếng khóc nghe ai oán và xé nát cõi lòng...

“...Xin cô...hãy đưa tôi về Nga...Cô...đang bị nguyên rửa...Chỉ cần đưa tôi về Nga...cô sẽ thoát khỏi lời nguyên đó!..”

__Được,được,sao cũng được!Tôi nhất định đưa cô trở về Nga!-Xử Nữ gạt đầu như diên.

...Mọi thứ lại chìm vào im lặng...

Lần này Xử Nữ lại gục luôn dưới gầm giường ngủ tới sáng.

_____oOo_____

Hôm sau,ông lão hàng xóm nói cho Tiểu Nữ biết cô có thể về bằng xe khách ngay sáng nay.Nhưng Xử Nữ chỉ thu dọn đồ đạc chứ không đi ngay,cô nhờ ông lão hàng xóm làm cho cô chút việc.

2 người thuê 1 nhóm công nhân cầu cống xuống giếng và tìm được 1 ít hài cốt...Bấy giờ người ta mới vỡ lẽ rằng cô hầu gái năm xưa sau khi hoả táng,tro cốt được đổ xuống giếng và nằm đó cho tới tận bây giờ...

Xử Nữ gói hài cốt vào bộ váy cũ tìm được trong phòng và mang nó theo về thành phố...

Cô về nhà trong 1 chuyến xe đêm...

_Giờ này các cháu còn đi đâu nữa?Đợi sáng mai không được à?-bác tài xế vừa lái xe vừa hỏi.

_Các cháu?-Xử Nữ nhìn quanh quất trong xe,chẳng có ai trừ cô và cái va-li-Bác hỏi các cháu là sao?Ồ đây ngoài cháu ra còn ai nữa?

_Cháu cứ đùa,thế chẳng phải bạn cháu đang ngồi cạnh cháu đấy sao?

...Cạnh bên Xử Nữ...là 1 người con gái xoã tóc dài trong bộ váy trắng cũ kĩ...Cô ta đang gục mặt xuống,chợt ngược lên và mỉm cười thoả mãn...Hốc mắt thâm quầng đựng con ngươi xanh lè đỏ phát ra những tia sáng rất hạnh phúc...

_____oOo_____

...Sau mùa hè,Xử Nữ chia tay các bạn để du học sang Nga...Ai cũng bất ngờ vì cô ấy đi quá đột ngột...

PHẦN 14:VÀNG TRẮNG MÀU ĐỎ

Sau những ngày hè,tất cả học sinh trường Twenty Stars lại gặp nhau và bắt đầu 1 năm học mới dưới bầu trời âm u xám xịt...

Lớp 11CA3...

“Kẹt”-thầy Ma Kết đẩy nhẹ cánh cửa bước vào lớp,hình như thầy đang dẫn theo ai đó.

_Chào các em,năm nay thầy sẽ tiếp tục quản lí lớp mình.

Cả lớp đồng loạt hoan hô,không để gì được 2 năm liền học chung với “ngôi sao” của trường.Nhưng thầy Ma Kết không dừng ở đó,thầy vẫy tay ra cửa lớp,ra hiệu cho người đang đứng ngoài cửa bước vào.

_Đây là học sinh mới của lớp!

Người bạn mới xuất hiện trước mọi người với gương mặt xanh xao,hốc hác,nó đội cái mũ len trùm kín đầu,gầy gò trong bộ đồng phục trường.Mắt nó sâu hút như 2 miệng giếng,đôi mắt ấy thất thần,mờ đục,u ám như bầu trời ngoài kia vậy.

_Đây là Xà Phu!

Mọi người lại bắt đầu xôn xao.Nhân Mã hơi bất an khi phát hiện ánh mắt Xà Phu cứ nhìn mình chằm chằm.Không biết nó đang nghĩ gì,nhưng cách nó quan sát người ta truyền cho kẻ đối diện 1 cảm giác lạnh lạnh đến gai người...

Từ lúc bước vào lớp đã hơn 5 phút mà nó vẫn không hé môi nửa lời nào,nó không cười,không chào hỏi,không có bất kì dấu hiệu biểu cảm nào.Nó đứng im như pho tượng thạch cao trắng bệch.

_Em có thể lựa chỗ ngồi!

Nó không trả lời thầy,chỉ lặng lẽ xách cặp xuống cái bàn sau lưng Nhân Mã-chỗ ngồi cũ của Thiên Yết.Và cũng lặng lẽ y như thế,nó nhìn chòng chọc vào sống lưng Mã Mã làm cô lạnh toát cả người...

Người bạn mới này thật sự quái dị.

_À,thầy quên chưa nói với các em.Xà Phu là con riêng của mẹ kế Song Ngư đấy,suy cho cùng thì 2 bạn cũng có quan hệ chị em.Các em đối xử tốt với bạn nhé!

“CÁI GÌ?CHỊ EM VỚI SONG NGƯ!?”

Cả lớp sững sờ,mọi ánh nhìn đau đầu về phía Xà Phu.

Giờ ra chơi,Nhân Mã lấy hết can đảm đến làm quen người bạn này.Bình thường thì không quá khó để kết giao thêm người mới,nhưng với con nhỏ kì cục này,mọi chuyện chẳng dễ dàng chút nào.Nhân Mã gặng hỏi đủ thứ về Xà Phu,nhưng nó không trả lời,nó chỉ cụp mi mắt nhìn trân trân vào Mã Mã.

Cơn gió lạnh ùa vào từ cửa sổ,thổi tung cái mũ len trên đầu Xà Phu xuống đất,để lộ cái đầu trọc lóc của nó.Nó vội lụm cái mũ len trùm trùm kín lại đầu,hình như nó hơi hốt hoảng.

_Cậu...-Mã Mã ngập ngừng.

_Ung thư máu.

Xà Phu chỉ đáp gọn lộn như thế,nó kiếm lời quá thì phải.

oOo

Nguoibantrongbongtoi gửi cho cả khối 11 của trường trung học Twenty Stars 1 thông điệp mới:

“...Ta đã trở về...Chỉ là chưa lộ mặt mà thôi...Đợi đến đêm rằm 17,ta sẽ đưa chúng mày xuống địa ngục làm quỷ dữ...”

oOo

Vậy là Xà Phu bắt đầu những chuỗi ngày khốn khổ y như chị nó từng trải qua dưới mái trường này...

Cơ thể yếu đuối,nó thường xuyên phải lên phòng y tế nhìn bọn học sinh vui đùa sau những song cửa sắt.Cái đầu trọc do hoá trị của Xà Phu cũng là đề tài không hiếm thấy trong các trò trêu chọc của mấy đứa đầu gấu xấu tính trong trường.

Nhưng Xà Phu không giống Song Ngư.Nó không kêu khóc,gào hét hay xan xin ai.Nó chỉ im lặng,nhẫn nhịn và xem như mọi thứ xung quanh không hề tồn tại...Mọi người đều nghĩ nó hiền lành.Riêng Mã Mã lại thấy con người này không đơn giản như vậy.

Nó rộng lượng...hay là nó chỉ đang chờ cơ hội trả thù?

Xà Phu lúc nào cũng ngồi thu lu như cái bóng trong lớp.Hầu như nó không hề ra ngoài.Chỉ khi lớp học múa bắt đầu luyện tập bản Sô-nát ánh trăng mỗi giờ chơi thì mới thấy nó đứng vịn lang cang chăm chú lắng nghe...

Khi có ai hỏi:“Cậu làm gì thế?” thì chắc chắn chỉ có 1 câu trả lời lảm bảm khó hiểu:

“...Đây là giai điệu của lời nguyện...”

Xà Phu cũng thường quanh quẩn bên cây hoa anh đào cạnh phòng bảo vệ.Không ai biết nó thì thầm gì với cái cây vô tri vô giác đó,chỉ thấy mỗi lần nói chuyện với cây hoa anh đào thì Xà Phu trông tươi tắn hơn 1 chút.

Nhân Mã quan sát người bạn này rất tỉ mỉ.Linh cảm cho cô biết Xà Phu đang cất giữ 1 bí mật nào đó rất mờ ám.Có thể nó liên quan đến Song Ngư chăng?

Hành lang giờ ra chơi ồn ào trong tiếng người cười nói...

Điệu Sô-nát ánh trăng vẫn trong trẻo,ngọt ngào len lỏi trong những âm thanh hỗn tạp...

Xà Phu vẫn như mọi ngày,thần thờ,ngơ ngẩn nghe ngóng ngoài lang cang...

Nhân Mã không dám đứng gần cô bạn,chỉ lặng lẽ nấp sau cửa lớp quan sát Xà Phu...

_Quen lắm phải không?-thầy Ma Kết chợt lại gần vỗ nhẹ lên vai Nhân Mã.

_Quen!?-Mã Mã tròn mắt nhìn thầy.

_Em không cảm thấy à?Từ thói quen,hành động,cử chỉ,thái độ,...tất cả đều rất giống 1 người.

_Ai ạ?

_Song Ngư...

Câu nói của thầy làm Mã Mã bất ngờ nhận ra 1 điều cô chưa từng nghĩ tới...Quả thật,trong người Xà Phu mang hơi hướm của Song Ngư...Càng lúc càng thể hiện rõ hơn...2 chị em họ giống nhau đến vậy sao?Dù là không cùng cha cùng mẹ...

Cứ thử đặt 1 mái tóc dài lên cái đầu trọc của Xà Phu xem...Nhìn sau lưng,nó chẳng khác nào cái “tôi” thứ 2 của Song Ngư.

oOo

Thầy Ma Kết đêm nay có việc nên thầy ở lại phòng photo trong trường để 1 số tài liệu. Ngôi trường này về đêm càng ngày càng giống 1 bãi tha ma âm u đáng sợ...

_Chỗ này đúng là yên tĩnh quá mức!-thầy vừa thu xếp đồng tài liệu,vừa để ý xung quanh sân trường.

..Có tiếng nhạc văng vẳng đâu đây...ban đầu nó chỉ thoang thoảng xen lẫn với tiếng rì rào của những hàng cây...nhưng càng lúc nó càng trở nên rõ ràng hơn...

“Nhạc!?Ai mở nhạc lúc này?”

Tò mò,Ma Kết bước ra khỏi phòng và lần mò đến nơi phát ra tiếng nhạc...

Ánh trăng rất sáng nên thầy không cần đèn pin.Tiếng nhạc dẫn thầy đi ngang qua dãy văn phòng...qua khỏi phòng âm nhạc và cuối cùng dừng lại ở phòng học múa...

Phòng học múa vẫn sáng đèn trong dãy phòng học tối om.....

“Ai còn tập múa giờ này chứ!”

Thầy linh cảm có chuyện chẳng lành,nhưng vẫn đẩy cửa bước vào....

Chẳng có ai cả,chỉ có tiếng nhạc là trầm bổng dai durt không ngừng.....

“Chuyện gì vậy?Không lẽ cô giáo dạy múa quên tắt các thiết bị ?”

Thầy đến chỗ cái công tắc điện và ấn nó xuống.

“Cạch!”

Khi bóng đêm bao phủ căn phòng cũng là lúc Ma Kết thấy sống lưng mình lạnh toát.Hình như có ai đang đứng sau lưng thầy...Thầy quay lưng lại nhìn....vẫn không có ai!

...Có tiếng vách đồ vỡ...Bức tường sau lưng thầy đột nhiên trở nên nứt nẻ,từng lớp sơn tường tróc ra rơi lả tả xuống đất.Chỗ vách nứt cộm lên,tạo thành hình 1 gương mặt...

“Tốt nhất mình nên rời khỏi chỗ này!”

Thầy Ma Kết cảm thấy không an toàn ở đây.Thầy đóng cửa phòng học múa rồi vội vã ra về.

Chỗ nứt trên tường vẫn tiếp tục cộm lên...Từ trong các khe hở trên tường,những sợi tóc ma quái chui ra,kéo dài rồi xoắn trên gương mặt đang dần hiện rõ hơn...Dưới ánh trăng mờ ảo,con quái vật đó đưa cái đầu loà xoà tóc tai ra khỏi bức tường...

Không hiểu sao đêm nay thầy Ma Kết không tài nào ngủ nổi,dù thầy biết sáng mai phải thức dậy sớm để đến trường...Hiếm khi nào thầy ngồi lâu bên máy tính như đêm nay,thầy tìm thấy cái nick Nguoibantrongbongtoi trong friendlist của mình và muốn xem xem nó làm cách nào để náo động cả trường!

Tiếng chuông điện thoại vang lên...

“A lô,vâng,là tôi đây!”

Thầy bắt máy và đứng dậy nghe điện thoại...

Màn hình máy tính sau lưng thầy bỗng kêu lên xoẹt xoẹt...Cái nick Nguoibantrongbongtoi bỗng sáng chữ online...Nó gửi vào máy thầy 1 đường link...Máy tính của Ma Kết không chủ ý lại kết nối với đường link đó!

Trong khi thầy mãi mê nghe điện thoại thì trên máy thầy hiện lên 1 cửa sổ mới...Cửa sổ đó là 1 cái clip gửi từ Nguoibantrongbongtoi...Ban đầu nó chỉ mờ mờ,nhưng sau đó qua xử lí nó rõ dần...rõ dần...đến khi nhìn rõ những gì trong clip.

Song Ngư,là Song Ngư!Nó đang tiến dần lại màn hình...

“Vâng,vâng!!Tôi hiểu rồi,chào thầy!”

Thầy Ma Kết buông điện thoại xuống,bỗng thầy cảm thấy sau lưng mình có cái gì là lạ...Một cảm giác lạnh ngắt khiến tóc gáy người ta dựng đứng.

Mặt thầy vã đầy mồ hôi...Sau lưng thầy,1 cô gái mặc đồng phục trường Twenty Stars,nhếch nhác,luộm thuộm với những giọt nước đang chảy ròng ròng từ đỉnh đầu xuống gương mặt trắng bệch...

oOo

Hôm nay thầy không đến lớp.

Lớp 11CA3 bàn tán xôn xao,ai cũng tỏ ra bất ngờ vì trước giờ thầy chưa bao giờ bỏ tiết.Cả thầy hiệu trưởng lẫn các thầy cô khác cũng không liên lạc được với thầy.

Mã Mã thấy bất an trong lòng.

Chuyện gì đã xảy ra?Có cái gì đó rất bất bình thường...

Xà Phu vẫn đứng đưng như không có gì.Nó vẫn ra nghe ngóng ngoài hành lang mỗi giờ chơi và vẫn lẩm bẩm duy nhất 1 câu:

“...Đây là giai điệu của lời nguyên...”

oOo

Nhà Nhân Mã xui xẻo hôm nay lại cúp điện nên đang đêm muốn đi vệ sinh phải mang theo nến.

Mã Mã đặt cây nến lên cái khay trước tấm gương trong toilet...

“Boang...boang...boang.....”

Tiếng chuông của nhà thờ Đức Bà,dấu hiệu báo cái khoảnh khắc giao nhau giữa ngày và đêm đã đến!

Vùng sáng tròn của cây nến hắt lên tấm gương đột nhiên biến dạng...

“...Nhân Mã...Nhân Mã...”

Có ai đó đang gọi Mã Mã...từ phía sau...

Toàn thân Mã Mã như bị ướp vào tủ đá...Mồ hôi vã ra không ngừng...

“...Nhân Mã...Nhân Mã...”

Cái giọng thuê thào rất quen thuộc...

_Thầy!?

Thầy Ma Kết đang ở trong tấm gương,nhìn thầy thật khác.Phờ phạc,xanh xao,thoắt ẩn thoắt hiện trong ánh sáng mờ mờ,loe loét của ngọn nến.

Nhân Mã hoảng sợ lùi ra xa.

“...Đừng sợ,thầy chỉ muốn báo cho em biết 1 chuyện...Lời nguyên...sắp thành hiện thực rồi...Song Ngư...nó sẽ trở lại trong hình hài của 1 kẻ khác...Trước khi qua ngày âm 16,hãy chặn nó lại...Để đêm rằm 17 không bao giờ xảy ra.....”

Một cơn gió lạnh làm ngọn nến phụt tắt,mọi thứ lại chìm vào trong bóng tối thâm u...

Nhân Mã ngồi phịch xuống đất,cô đưa tay lau đi lau lại gương mặt ướt đầm.

Ngày mai là ngày rằm 15...

oOo

Hôm nay đến lượt Xà Phu không đến lớp.

Gia đình báo sức khỏe của nó có vấn đề nên phải đưa vào viện kiểm tra.Kết quả xét nghiệm cho thấy phải tiến hành ca mổ ngay ngày mai.Bà dì ghẻ lo cho Xà Phu ân cần,chu đáo theo cái cách bà ta chưa bao giờ đối xử với Song Ngư trước đó.

Trong 1 gia đình có bà mẹ độc đoán và ông bố nhu nhược,những đứa trẻ cô độc như Song Ngư có lẽ cuộc sống không dễ dàng gì...Có lẽ vì thế mà oán hận đã ăn sâu vào tâm trí nó,biến nó thành quỷ dữ...

Đêm rằm 16 là đêm Xà Phu tiến hành ca mổ...

Các y tá đẩy băng-ca vào phòng phẫu thuật.

“Phụt”-ánh đèn phòng sáng trưng hắt vào gương mặt trắng bệch,hốc hác của Xà Phu.

Ông bác sĩ phụ trách ca mổ khẽ thở dài,ông nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ...Đêm trăng tròn huyền ảo trong lớp sương mù ma mị.

_Đêm trăng tròn mà phẫu thuật thì...

_Sao hả bác sĩ?

...À..ờ..không có gì!Chỉ là...tỉ lệ thành công thường không cao!

Ê-kíp mổ bắt đầu gây mê.Bỗng chiếc máy điện tim báo động liên hồi,mọi người hoảng hốt kiểm tra bệnh nhân.

_Bác sĩ,không ổn rồi,nhịp tim đang giảm đột ngột!

Những lằn vạch lên xuống trong cái điện tâm đồ nhấp nhô 1 hồi rồi duỗi ra thành những đường thẳng chạy dọc màn hình...

Khi nhịp tim được báo là ngừng đập,cũng là lúc Xà Phu mở đôi mắt đỏ ngầu ra dưới ánh đèn phòng mổ.Nó ngồi bật dậy,cái đầu trọc lún phún những sợi tóc đen đang cố chui ra khỏi lớp da trắng trẻo...

oOo

Nhân Mã loay hoay trước dãy văn phòng.Đêm nay đã là đêm rằm 16,phải hoá giải lời nguyền trong đêm nay.Nhưng phải làm thế nào?Nhân Mã cũng không biếc nữa,cô cứ lẩn quẩn trong sân trường như con thỏ lạc giữa khu rừng đầy sỏi không tìm thấy đường ra.Nhưng rồi 1 sức mạnh vô hình lôi kéo cô bước lên hành lang tầng 3 dãy lầu B...

Hành lang vắng ngắt,tĩnh mịch dưới ánh trăng mờ ảo...

Bóng Mã Mã cảm thấy có cái gì đang vươn vào chân...càng lúc càng nhiều...

“Tóc!Tóc ở đâu ra mà nhiều thế này?”

Bóng sáng tròn của cây đèn pin giúp Mã Mã nhìn thấy bao nhiêu là tóc đang vươn vãi dưới chân mình.

Tóc toả ra từ dưới nền gạch...1 cái đầu trôi lên từ dưới sàn nhà...Nó giương đôi mắt lừ đừ giận dữ của mình quét lên sống lưng Mã Mã...

Xà Phu trôi lên từ mặt đất như 1 thây ma đội mồ sống dậy...

“...Tìm ta sao..?”

Nhân Mã khẽ quay lưng lại...Xà Phu đã xuất hiện ngay sau gáy cô từ lúc nào.Cô hét lên và giật lùi ra sau.

“...Muốn hoá giải lời nguyền à?...Quá tự tin rồi đó...Mày cũng giống như chúng nó,đều đáng chết như nhau!..”

_Xà Phu!À không,không phải Xà Phu!

Con quỷ gớm ghiếc cười lên gian trá,nó đưa 2 bàn tay xương xẩu lột lớp da mặt xanh xao ra.Bên trong đó lại là 1 gương mặt khác.

“...Phải,chúng ta là bạn cũ đấy Mã Mã...”

_Song Ngư!Từ đầu thì tôi đã nghi ngờ,quả nhiên là cậu!

“...Ta đã ở trong người Xà Phu từ rất lâu...Mượn tạm tấm thân khô gầy của nó để trở lại thế gian...Ngày nó chết chình là ngày thân xác này hoàn toàn thuộc về ta!”

_Cậu điên mất rồi!-Nhân Mã dí sát vào lang cang,đối diện với Song Ngư.

Cảm giác sợ hãi lên đến cực điểm thì tan ra và biến đi đâu mất.Mã Mã đứng vững hơn trước,cô nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ lừ của Song Ngư.

_Cậu làm vậy để được cái gì chứ?Thù hận,đố kị,...cậu đã đánh mất đi sự sống quý báu của mình!

“...Phải,ta đã đánh đổi tất cả để được trả thù!Nên tất cả bọn mày phải chết cùng với ta!”

_Cậu sai rồi,ước mơ khủng khiếp của cậu sẽ không bao giờ thành sự thật!

Ánh mắt Song Ngư loé lên những cái nhìn giận dữ,nó tiến lại gần Nhân Mã hơn...

“...Không có gì có thể cản được lời nguyện này...”

_KHÔNG!TÔI NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐỂ ĐIỀU ĐÓ XẢY RA!VÌ CẬU VÀ LỜI NGUYỀN CỦA CẬU SẼ PHẢI TRỞ VỀ ĐỊA NGỤC!

Mã Mã bước lên lang thang rồi nhảy xuống dưới hồ bơi...

Cô cảm thấy thân mình nặng trĩu,...tiếng gió thổi ù ù bên tai....Sau đó là 1 tiếng động lớn đập vào màn nhĩ...Rồi cảm giác lạnh lẽo bao phủ khắp người...Mã Mã cảm nhận được từng giọt nước đang lướt qua trên mặt...

Cái giá của 1 điều ước...là sinh mạng của kẻ muốn thực hiện điều ước đó...

Khi Mã Mã chạm vào mặt nước cũng là lúc Song Ngư thấy cái xác tạm bợ của nó đang dần rã ra thành bụi...Nó kêu rống lên thảm thiết rồi tan biến theo cơn gió lạnh ủa vào...

.....Nếu bạn không thích 1 kết cục buồn...thì hãy nghĩ đến 1 kết cục khác.....

.....Có thể đó là 1 buổi sáng đẹp trời,Nhân Mã mở đôi mắt nâu trong suốt như màu hổ phách của mình nhìn lên trần nhà sơn trắng phau của bệnh viện...

....1 bàn tay rất ấm đang nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô....

_Dậy rồi à?-Sư Tử ngồi bên cạnh giường nệm trắng,tươi cười nói với Nhân Mã.

_Cậu..sao cậu ở đây?Mình chưa chết sao?

_Mẹ cậu gọi ỳnh,bảo cậu đến tối mịt vẫn chưa về.Không hiểu sao mình lại đến trường tìm cậu,may là mình cứu được cậu dưới hồ bơi lên kịp đó!Lần sau đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa,cậu nhớ thầy hay dạy tội mình...

_...Bất kì điều ước nào cũng có cái giá của nó...-Nhân Mã thều thào.

_Hãy nhớ kĩ những gì thầy đã dạy...Bởi vì thầy...

_Mình biết.-Nhân Mã ngắt lời Sư Tử-Nhưng sẽ không còn ai phải ra đi như thế...Mọi chuyện kết thúc rồi!

_Hi vọng là như thế!

Nhân Mã ôm chầm lấy Sư Tử...Sư Tử cảm nhận được từng giọt nước mắt nóng hổi lăn trên vai mình...

_Cũng may là cậu còn sống cho đến khi mọi chuyện kết thúc...

_____oOo_____

20 năm sau....

Nhân Mã và Sư Tử trở lại trường vào 1 ngày đầu xuân,khi cây hoa anh đào rải những cánh hoa mềm mại khắp sân trường đầy nắng...

Họ gặp lại 1 người quen cũ...1 cô gái cao ráo,tóc uốn lộn xoăn màu nâu nhạt và đeo cái kính gọng bạc đắt tiền...

Nhân Mã chủ động lại bắt chuyện:

_Xin lỗi,nhìn cô rất quen...

_Không nhớ à?-cô gái tươi cười-Xử Nữ đây,lâu rồi không gặp!

Xử Nữ đưa mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn của Mã Mã,cô cười thú vị:

__Kết hôn rồi à?Ai thế?

__Một người mà cậu cũng quen.

Xử Nữ gật đầu,cô biết chắc đó là ai.

__À mà còn 1 người nữa!-Nhân Mã hướng mắt về cây hoa anh đào đang trổ hoa thật đẹp.

1 cô bé chừng 7-8 tuổi đang đứng tần ngần dưới gốc cây...Nó sở hữu thân mình nhỏ nhắn của mẹ,mái tóc đen huyền của cha...và...1 sự bí ẩn không hiểu từ đâu mang đến...

Nó xoè tay đón lấy những cánh hoa đào...Và khi những cánh hoa chạm vào bàn tay nhỏ nhắn...Đôi mắt xinh đẹp của con bé bỗng chuyển sang màu đỏ rực...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ma-12-cung-hoang-dao>